

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Ο ΤΑΡΖΑΝ

ΚΑΙ Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ ΒΟΥΔΔΑ

40
ΣΕΛΙΔΕΣ

Στο προσεχές τεύχος
που θα κυκλοφορήση
την προσεχή ΤΡΙΤΗ
θα διαβάσετε

Ο ΤΑΡΖΑΝ
ΣΤΕΛΝΕΙ ΣΗΜΑ
— ΚΙΝΔΥΝΟΥ

"Άλλοι άγριοι πάλι για ν' αποκτήσουν τον πρώτο σπινθήρα μπήγουν μέσα στο έδαφος ένα κομμάτι ξύλου και του γάμουν κατά μήκος μια σχισμή μέσ' στην οποία τρίβουν ένα άλλο κομμάτι ξύλου ώσπου να παραχθή φλόγα.

Κάποτε ή απόλυτη ανάγκη ενός σπέρτου προκάλεσε την παρακάτω καταπληκτική ενέργεια :

Κάποιος Άμερικανός ο οποίος ήταν ο μόνος λευκός κάτοικος της νήσου του Ειρηνικού Όκεανού Νιούα Φόου, για ένα σπέρτο έστειλε το διεθνές σήμα κινδύνου.

Το σήμα ελήφθη από το πλοίο της γραμμής «Μαριπόζα», που έλοξιδρόμησε και προμήθευσε το σπέρτο στον ερμημίτη, που το χρειαζόταν για ν' ανάψει τον φάρο ! "Ετσι ήταν δικαιολογημένος.

Μή σπαταλάτε, λοιπόν, άσκοπα τὰ σπέρτα, είναι πολύτιμα και ή απόκτησί τους δεν είναι πάντοτε άκοπη και σχεδόν ανέξοδη, αλλά δύσκολη και πολύ δαπανηρή.

ΠΩΣ ΑΝΑΒΟΥΝ ΟΙ ΑΓΡΙΟΙ ΦΩΤΙΑ

Οι άγριοι μεταχειρίζονται πολλούς τρόπους για ν' ανάψουν φωτιά. Στην Νέα Όλλανδία κατασκευάζουν ένα μυτερό μαστούνι, και το περιστρέφουν με ταχύτητα πάνω στα φοινικόδεντρα ώσπου το ξύλο ν' αρχίση να καπνίζει και στο τέλος βγάξη φλόγες.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΣΤΗ
ΖΟΥΓΚΛΑ

ΓΕΡΑΝΙΟΥ 45 — ΑΘΗΝΑΙ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
— ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΥΛΗΣ —

ΕΤΟΣ Α' — Άριθ. 14
30 Ιανουαρίου 1951

Διευθυντής : **Δ. ΠΕΡΑΝΤΖΑΚΗΣ**
Έπί της ύλης : **Μ. ΠΡΙΟΝΙΣΤΗΣ**

Τιμή τεύχους δρχ. 2.000

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΑΖΟΡ

«... Σήμερον τὴν 22ην Ὁκτωβρίου 1949, ἐγὼ ὁ Ἀζὼρ, σκύλος «κανίς», εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας μου, ἀλλὰ λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τὸ ἐπισηφάλες καὶ ἀβέβαιον τῆς ζωῆς εἰς τὸν αἰῶνα τοῦτον τῶν αὐτοκινήτων, ἀεροπλάνων καὶ τῆς αἰσχροκερδείας, ἀποφασίζω ὅπως συντάξω τὴν διαθήκη μου καὶ διαθέτω τὰ ὑπάρχοντά μου: 1) Τὸ ὠραῖο μου κολλάρο ἀπὸ νίκελ τὸ ἀφίνω στὴν «Γκράς», στὴν πιστὴ σκύλα τοῦ γείτονά μας, ἐπειδὴ στερεῖται τοιούτου. 2) Τὸ γαλάζιο καὶ ἀκριβὸ πιᾶτο μου ἀπὸ πορσελάνη καὶ τὴν γαβάθα μου τοῦ νεροῦ ἀφίνω στὴν Λουλουῦ, τὴν γάτα τοῦ σπιτιοῦ, ἐπειδὴ πάντοτε, ὅπως παρετήρησα, τὰ ἐζήλευε. 3) Στὸν ἀφέντη μου ἀφίνω ὅλον τὸν σεβασμὸ μου καὶ τὴν ὑπακοὴν ποὺ ἔχει τόση ἀνάγκη καὶ τὰ ὅποια δύναται νὰ χρησιμοποιήσῃ γιὰ τὴν σύζυγόν του. 4) Στὴν κυρά μου ὅμως, ἡ ὁποία τόσο καλὰ μ' ἐνοιώθει, ἀφίνω, αἰωνία λατρείαν καὶ ἀφοσίωσιν. 5) Τὴν παλῆν ξύλινην κασσέ-

λα ποὺ μοῦ χρησίμευε ὡς κρεββάτι τὴν κληροδοτῶ στὴν πτωχὴ Μαριγώ, τὴν ὑπηρετριά μας, γιὰ νὰ βάζῃ μέσα τὰ ρούχα της. 6) Τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς, τὰ ζωηρὰ πηδήματα μου στὴν ἐξοχὴ ἢ στὴν θάλασσα, τ' ἀφίνω στοὺς πικραμένους ἀνθρώπους, γιὰ νὰ αἰσθανθοῦν τὴν εὐτυχία τοῦ ἐπάνω κόσμου. 7) Τὴν διαμαρτυρία μου γιὰ τὸ ξύλο, τὴν μὲ κάθε τρόπο ὑποστήριξι τῶν δικαιωμάτων μου, ἀφίνω σ' ὅλους τοὺς ἀγωνιζομένους καὶ παλαίοντας. 8) Τέλος τὴν ἀλυσίδα μὲ τὴν ὁποίαν μ' ἔδεσαν, τὴν κληροδοτῶ στὴν πεθερὰ τοῦ ἀφεντικοῦ μου ἢ ὁποία μ' ἔδεσσε καὶ μὲ μεταχειρίζετο ὅπως καὶ τὸν ἀφέντη μου. Τὸ λουκέτο τὸ ἀφίνω γιὰ τὸ στόμα της. Ἔχει καὶ τῶν δυὸ μεγίστην ἀνάγκη. 9) Τ' ὄνομά μου τὸ ἀφίνω στὴν ἱστορία.

Ἀζὼρ»

ΜΗΤΡΙΚΗ ΣΤΟΡΓΗ

Ο ΧΙΜΠΑΤΖΗΣ

‘Ο κόσμος μπερδεύει τὸ γορίλλα μὲ τὸν χιμπατζή. ‘Ο Χιμπατζής μοιάζει πὶο πολὺ μὲ τὸν ἄνθρωπο στὶς συνήθειές του. Μ’ αὐτὸ ἐννοοῦμε ὅτι ἔχει προτερήματα πὺ δὲν τὰ ἔχουν οἱ ἄλλοι πῖθηκοι. Εἶναι καλός, ἐξυπνός, ἀγαπητός.

‘Ο μικρὸς χιμπατζής ἀγκαλιάζει τὴ μητέρα του ὅπως τὸ παιδί, κ’ ἐκείνη τὸ γαλουχεῖ καὶ τὸ μεγαλώνει σὰν γυναίκα. Τὸ χαϊδεύει, τὸ φιλᾷ τρυφερά, τὸ ὑπερασπίζεται καὶ δὲν διστάζει νὰ τὸ κακοποιήσῃ ὅταν τὸ δῇ πῶς ἔκανε σφάλμα.

ΚΑΠΕΤΑΝ ●●● ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΛΛΗΝ ΗΡΩΣ
ΣΤΗΝ ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗΝ ΕΡΗΜΟ

Ὁ πλέον δυναμικὸς ἥρωας τῆς ἐποχῆς μας ὁ ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΣ, ἓνα Κρητικόπουλο, φεύγει ἀπὸ τὴν Πατρίδα του γὰρ νίξη τίς λύπες του στὴν ξενιτειά (*). Παρασύρεται ἐν ἀγνοίᾳ του σὲ μιὰ περιπέτεια λαθρεμπορίου ὀπλῶν. Ἀνακαλύπτει τὸ μυστικὸ καὶ ἀντιτίθεται. Τὰ ἀποσπέντα μπράτσα του δίνουν ἓνα καλὸ μᾶθημα εἰς τοὺς ἐπιχειρήσαντας μὲ τὰ ὅπλα νὰ τὸν ξεκάνουν. Καὶ καταλήγει στὴν Καζαμπλάνκα ὅπου βρίσκεται ἀναμιγνύμενος ἀθέλᾳ του σὲ οἰά τραγικὴ δολοφονία ἐνὸς Μαροκινοῦ Καφετζῆ, τοῦ Ιμπν Νταούτ. Ὁδηγεῖ ἀμέσως τὴν κόρη τοῦ δολοφονηθέντος μὲ κρυὰ ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος καὶ τὴν φέρει στὸ ξενοδοχεῖο του.

— 2 —

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΣ ἔμπασε τὴν Ἀμίνα στὸ δωμάτιό του καὶ τῆς εἶπε :

— Πρόσεξε καλὰ νὰ μὴ βγῆς ἀπο δῶ μέσα.

— Κι' ὁ πατέρας μου ; Ρώτησε ἡ ὡραία Μαροκινὴ μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

— Τὸν πατέρα σου θὰ τὸν φροντίσω ἐγώ.

— Θὰ σὲ σκοτώσουν !

— Δὲν βρέθηκε ἀκόμα ἄνθρωπος ποὺ θὰ σκοτώσῃ τὸν Καπετὰν Κουταλιανό !

— Τότε πρέπει νὰ προλάβῃς νὰ πάρῃς πάνω ἀπὸ τὸ κορμί του τὸ χαῖμαλὶ ποὺ φορᾷ. Ἐκεῖ μέσα κρύβονται τὰ

(*) Ζητεῖστε τὸ 18ο τεῦχος ἀπὸ τὰ περίπτερά ἢ Ὑποπταγορεῖα κι' ἂν δὲν τὸ βρῆτε, γιὰτὶ θάχει ἔξαντληθῇ, ἀποσπᾶτε ἀπὸ τὴν Γραφεῖα μας, Γερανίου 45.

μυστικά... Πρίν τ'ανακαλύψη ἡ ἀστυνομία.

Ὁ Καπετάν Κουταλιανὸς δὲν στάθηκε νὰ ἀκούσῃ περισσότερα. Ἐκλείδωσε τὴν πόρτα μὲ τὸ κλεῖδι καὶ ἔφυγε σὰν σίφουνας τρέχοντας πρὸς τὸ λιμάνι. Σὲ λίγα λεπτά βρέθηκε πίσω ἀπὸ τὴν αὐλὴ τοῦ καφενεῖου. Μ' ἓνα πῆδημα βρέθηκε μέσα στὴν αὐλὴ. Τὸ πῆδημά του ἦταν ἐλαφρό. Δὲν ἀκούστηκαν καθόλου τὰ βήματά του ὅταν ἀνοιξε σιγά, σιγά τὴν πόρτα τοῦ δωματίου ποὺ βρισκόταν ὁ νεκρός. Ξαφνικά ὅμως σταμάτησε. Πάνω ἀπὸ τὸ πτώμα τοῦ ἱμν Νταοὺ εἶδε κάποιον νὰ εἶναι σκυμμένος.

Μ' ἓνα πῆδημα ἔπεσε σὰν αἴλουρος πάνω στὸ λαιμὸ τοῦ ἀγνώστου καὶ τὰ χέρια του μάγγωσαν σὺν τανάλια τὸ λαιμὸ του.

Ὁ ἀγνωστος πῆγε νὰ ἀντισταθῇ, ἀλλὰ ἡ ὑπεράνθρωπος δύναμις τοῦ Καπετάν Κουταλιανοῦ τὸν κατέβαλε καὶ ἔπεσε χάμω ἀνίκανος νὰ φέρῃ πιά τὴν παρομικρὴ ἀντίστασι. Τότε ὁ Καπετάν Κουταλιανὸς ἔψαξε τὸν λαιμὸ τοῦ νεκροῦ, βρῆκε τὸ χαῖμαλί, τὸ ἀπέσπασε καὶ τὸ ἔχωσε στὴν τσέπη του. Ἐψαξε τὶς τσέπες τοῦ νεκροῦ καὶ ὅτι βρῆκε τὸ πῆρε καὶ τὸκρυψε. Τὸ ἴδιο ἔ-

κανε καὶ γιὰ τὸν ἀγνωστο ποὺ ἔκειτο λιπόθυμος πλάϊ του. Τοῦ ἀφῆρεσε τὸ πορτοφόλλι καὶ ὅλα τὰ χαρτιά ποὺ εἶχε στὶς τσέπες.

Ἐπειτα ἄρπαξε τὸ νεκρὸ μὲ ἓνα χέρι καὶ τὸν λιποθυμισμένο μὲ τὸ ἄλλο. σὰν νὰ βαστοῦσε δύο γατάκια, καὶ τοὺς ἔφερε στὸ μῶλο. Εὐτυχῶς ποὺ τὸ σκοτάδι ἐκάλυπτε τὰ πάντα καὶ οἱ διαβάτες ἦσαν ἀραιοί. Ἐτσι δὲν τὸν εἶδε κανεὶς. Ἐπειτα ἄφησε τὰ δύο κορμιά νὰ κυλήσουν στὴ θάλασσα καὶ ἔφυγε πρὸς τὴν εὐρωπαϊκὴ συνοικίαν ὅπου ἦσαν τὰ κέντρα καὶ τὰ πολλὰ φῶτα. Ἐνα τσιγαράκι ποὺ ἄναψε τοῦ ξεκαθάρισε τὶς σκέψεις καὶ ψιθύρισε :

— Προδότης !

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΣ μῆλκε σ' ἓνα ἀπὸ τὰ νυχτερινὰ κέντρα διασκεδάσεως. Ἦταν γεμῆτο ἀπὸ κόσμον καὶ ἀπὸ καπνοὺς τσιγαρῶν. Εὐτυχῶς βρῆκε ἓνα τραπέζι σὲ μιὰ ἀπόμερη γωνιά. Ἄναψε ἓνα τσιγαράκι, ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω του, καὶ φώναξε σ' ἓνα γκαρσόνι ποὺ περνοῦσε.

— Γκαρσόν, φέρε μου ἓνα κονιάκ.

Τὸ γκαρσόνι τὸν κύτταξε

καλά, καλὰ καὶ στάθηκε ἀπό-
τομα.

—Μὲ γνωρίζεις Καπετά-
νιε; τὸν ρώτησε μ' ἓνα χα-
μόγελο.

Ὁ Καπετὰν Κουταλιανὸς
τὸν κύταξε μὲ μιὰ γρήγορη
ματιὰ ἀπὸ τὴν κορφὴ στὰ
νύχια καὶ τοῦ εἶπε κυττάζον-
τάς τον στὰ μάτια :

—Ὁχι, δὲν σὲ θυμᾶμαι.
Βλέπω ὅτι εἶσαι Ἑλληνας.
Πήγαινε, φέρε τὸ κονιάκ κι'
ἔλα νὰ μοῦ πῆς ποιὸς εἶσαι.

Χάρηκε ἡ ψυχὴ τοῦ Κου-
ταλιανοῦ. Μέσα στὴ δύσκολη
αὐτὴ στιγμή του, εὗρισκε
μπροστὰ του ἓναν Ἑλληνα,
κι' αὐτὸς ὁ Ἑλληνας τὸν ἐ-
γνώριζε.

Τὸ γκαρσόνι ἦρθε γρήγο-
ρα πίσω μὲ τὸ κονιάκ.

—Μὲ θυμήθηκες, καπετά-
νιε ;

—Ὁχι. Γιὰ πές μου.

—Εἶμαι τοῦ Νταφώτη ὁ
γυιὸς. Κύττα ἐδῶ τὸ κεφάλι
μου . . . κύττα τὸ σημάδι . . .
Θυμᾶσαι τὴν πετριὰ ποὺ μοῦ-
δωσες ἓνα μεσημέρι ποῦμα-
στε παιδιὰ στὸ Ρέθυμνο ;

—Εἶσαι ὁ Γιάννης ; Ποῦ
νὰ σὲ θυμηθῶ ; Ἐχομε ἐπὶ
χρόνια νὰ ἰδωθοῦμε. Κ' ἔπει-
τα τὸ κεφάλι μου αὐτὴ τὴ
στιγμὴ . . . Ἀς εἶναι πῶς
κατήντησες ἐδῶ γκαρσόνι ;

Ὁ Γιάννης χαμογέλασε.

—Ἔχω κάποια ἀποστολή,
Καπετάνιε. Ἀμα τὴν τελειώ-
σω θὰ φύγω γιὰ τὴ Γαλλία.

Ὁ Καπετὰν Κουταλιανὸς
τοῦρριξε μιὰ ἐρευνητικὴ μα-
τιὰ καὶ σκύβοντας τὸν ἐρώ-
τησε :

—Μπορεῖς νὰ μὲ πᾶς σὲ
κανένα δωμάτιο νὰ μείνω λίγα
λεπτὰ μόνος ;

Τὰ μάτια τοῦ Γιάννη ἀνοι-
γόκλεισαν γοργά, κύτταξε πί-
σω του καὶ κάνοντας πῶς κα-
θαρίζει τὸ τραπέζι μὲ μιὰ πε-
τσέτα ψιθύρισε :

—Πρόσεξε ποῦ θὰ πάω,
θαῖρθης ξοπίσω μου. Δὲν θὰ
σ' ἐνοχλήσῃ κανεὶς. Ἀμα μὲ
χρειαστῆς θὰ ξανάρθω σὲ μι-
σὴ ὥρα.

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΟΥΤΑ-
ΛΙΑΝΟΣ σὲ λίγο βρι-
σκόταν σ' ἓνα μοναχικὸ

Ὁ Καπετὰν Κουταλιανὸς
ἐβγήκε διασπικὸς ἀπὸ τὸ
ξενοδοχεῖο

δωματιάκι στο πίσω μέρος του κέντρου. Έβγαλε άμέσως από τις τσέπες του όσα είχε άφαιρέσει από τις τσέπες των άλλων να τ' άδειάση πάνω σ' ένα τραπέζι.

Τό πρώτο που άνοιξε μ' ένα σουγιά ήταν τό χαϊμαλί. Άνάμεσα στο πέτσινο κάλυμμα του βρήκε ένα χαρτί. Τό διάβασε.

«ΠΡΑΚΤΩΡ ΧΤ 561 — "Ιμπν Νταούτ έξυπνητετεϊ τη Γερμανία» Υπήρχε μιá σφραγίδα της Γκεστάπο και μιá υπογραφή.

— Αυτό είναι τό δίπλωμα του ψιθύρισε ό καπετάν Κουταλιανός τρίζοντας τά δόντια του. Καλά τού κάνανε. Τό κάθαγμα!

Έπειτα άνοιξε τό πορτοφόλλι του άλλου. Λίγα χρήματα. Μιá απόδειξι τού ξενο-

Μέσα στο νυκτερινό κέντρο διασκεδάσεως ύπήρχε μεγάλη κίνησης.

δοχείου που καθόταν και ένα σημείωμα. Ήταν γραμμένο Γαλλικά. Ό Καπετάν Κουταλιανός τό διάβασε :

«Έντολή προς τόν Μπερνάρ νά σκοτώση τόν "Ιμπν Νταούτ, ό όποίος παίζει διπλό παιγνίδι και στην πραγματικότητα είναι πράκτωρ της "Ιντέλιτζαν Σέρβις. Κατέδιδε τά σχέδιά μας στους "Άγγλους». Πάλι μιá σφραγίδα της Γκεστάπο και ή ίδια υπογραφή.

— Βρέ τόν κακομοίρη τόν Νταούτ και εγώ τόν έβριζα νεκρό, θεός σωρέστον.

Υπήρχε και μιá ταυτότης. Μπερνάρ Σουλέν γεννηθείς έν Παρισίοις, κάτοικος Καζαμπλάνκας.

Δύο χτυπήματα άκούστηκαν στην πόρτα. Ό καπετάν Κουταλιανός σκέπασε τά διάφορα χαρτιά με τά χέρια του. Ή πόρτα άνοιξε και στη μέση τού δωματίου πήδησε ένας άνδρας, ψηλός, στο άνάστημα τού Κουταλιανού. μ' ένα μαχαίρι στο χέρι.

— "Η μου δίνετε όσα έχετε στα χέρια σας ή σ'ας καρφώνω, από μακριά την καρδιά.

Ό καπετάν Κουταλιανός τούρριξε μιá ματιά, ό άνθρωπος αυτός ήταν άσφασισμένος να τόν σκοτώση. Άσφαλώς θά ήταν συνένοχος με τό

Μπερνάρ. Μὲ μιὰ ἀπρόοπτη ταχεία κίνησι τὸ τραπεζάκι ἀνατινάχθηκε στὸν ἄερα ἀπὸ τὸ πόδι τοῦ Κουταλιανοῦ καὶ χτύπησε τὸ χέρι τοῦ ἀγνώστου, ἔτσι τοῦπесе τὸ μαχαίρι ἀπ' τὰ χέρια του.

Ὁ ἀγνώστος φαίνεται πῶς ἦταν ἀποφασισμένος νὰ μὴ μεταχειρισθῇ πιστόλι, γιὰ νὰ μὴ δημιουργηθῇ θόρυβος, κ' ἔπесе πάνω στὸν Κουταλιανό. Εὐρέθησαν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου. Ὁ ἀγνώστος εἶχε μεγάλη δύναμι, ἀλλὰ ὁ Κουταλιανὸς ἔκτός ἀπὸ τὰ ἀτσάλενια μπράτσα του εἶχε καὶ τὸ ρωμέϊκο φιλότιμο νὰ μὴ νικηθῇ. Καὶ ἔσφιξε τὰ μπράτσα του γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ ἀγνώστου. Ἕνας βρυχηθμὸς ξέφυγε ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ ἀγνώστου καὶ παρήρτησε τὸ σφίξιμό του. Τότε ὁ Κουταλιανὸς τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὴ μέση, τὸν στριφογύρισε πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ μ' ἓνα ἀεροπλανικὸ κόλπο τὸν τίναξε μὲ δύναμι στὴ γωνιὰ τοῦ δωματίου.

—Μπράβο, καπετάνιε, καλὰ τὸν κανόνισες! Ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τοῦ Γιάννη πίσω του.

Ὁ καπετὰν Κουταλιανὸς τίναξε τὰ χέρια τοῦ σὰν νὰ-θελε νὰ βγάλῃ κάποια βρωμιά, κ' ἐπλησίασε τὸ Γιάννη

πῆρε ἓνα ποτηράκι κονιάκ μέσα ἀπὸ ἓνα δίσκο πού κρατοῦσε καὶ τὸ ἤπιε μονοκόμματο.

—Γιάννη, ποῖος ἦταν αὐτός;

—Τὸ πὼς δυνατὸ παλληκάρι τῆς Καζαμπλάνκας εἶναι ὁ Φραντσέζος καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς Γκεσιάπο στὸ Μαρόκκο. Ἀλλὰ τί ἀνακατέματα ἔχεις ἐσὺ μὲ αὐτούς;

Ὁ Καπετὰν Κουταλιανὸς ἀνασήκωσε τοὺς ὄμους του καὶ εἶπε:

—Ἐμπλεξα χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω καὶ ἐγὼ πῶς...

Καὶ ὁ Κουταλιανὸς διήγηθη στὸ Γιάννη ὅλη τὴν ἀπογευματινὴ καὶ βραδυνὴ ἱστορία του.

Ὁ Γιάννης τὸν κύτταξε κατάπληκτος.

—Καπετάνιε, πού αὐτὸ ἔκα-

Ὅπως τοῦ εἶπε ὁ Γιάννης, ὁ Κουταλιανὸς βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

νες είναι μεγάλη δουλειά. Τώρα όμως, πρέπει να ξεμπλέξω με μ' αυτόν εδώ και να φύγω με. Θα φύγης για την Ταγγέρη.

— Πώς ;

— Ναί. Θα σου τὰ κανονίσω εγώ. Μάζεψε όλα αυτά τα χαρτιά, πήρε από τις ισέπες αὐτουνοῦ ἐδῶ τὰ δικά του . . . Καὶ πήγαινε στὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ νὰ ἡσυχάσῃ λίγο τὸ μυαλό σου.

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΣ ἔκανε ὅπως τοῦ εἶπε ὁ Γιάννης. Ὁ Γιάννης ὁμως μάζεψε ἀπὸ κάτω τὸ μαχαίρι τοῦ Φραντσέζου καὶ πήγε ἀπὸ πάνω του. Εἶχε ζαλιστῇ κι' ἦταν λιπό-

Ὁ Καπετὰν Κουταλιανὸς ἀφοῦ ἐκαθάρισε καὶ τὸν τελευταῖο τράβηξε γιὰ τὸ Κέντρο.

θυμος. Ὁ Γιάννης τοῦχωσε τὸ μαχαίρι στὴν καρδιά καὶ ψιθύρισε :

— Ἄλλο ἓνα κάθαρο τῆς Γκεσταπὸ φεύγει ἀπὸ τὴ μέση. Ἔπεινα ἀνοίγοι τας μὰ καταπακτὴ, κάτω ἀπὸ τὴν ὁποία περνοῦσε τὸ νερὸ τῆς θάλασσας, τὸν κλώτσησε μὲ τὸ πόδι του καὶ τὸν ἔρριξε μέσα στὸ νερό. Ἐπειτα τακτοποίησε τὰ πράγματα ὅλα μέσα στὸ δωμάτιο, κυττάχτηκε σ' ἓναν καθρέπτη καὶ βγῆκε ἀτάραχος στὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ.

Ἄδικα ἔψαξε ἡ ματιά του νὰ βρῇ τὸν Καπετὰν Κουταλιανὸ μέσα στὴν αἴθουσα. Εἶχε ἔξαφανισθῇ.

Ὁ Γιάννης ἀνησύχησε. Ἡ Καζαμπλάνκα ἦταν γεμάτη ἀπὸ κατασκόπους τῆς Γκεσταπὸ.

Ὁ Κουταλιανός, ὁμως, δὲν βρισκόταν καὶ πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ κέντρο. Μόλις βλῆκε στὴν αἴθουσα, τὸν ἐπλησίασε κάποιος μὲ τρόπο καὶ τοῦ ψιθύρισε :

— Πᾶμε μαζὺ ἔξω. Μὴ δημιουργήσης θόρυβο γιὰ τὸ καλό σου.

Ὁ Κουταλιανὸς χαμογέλασε καὶ τὸν ἀκολούθησε. Μόλις βγῆκαν ὁμως ἔξω κι' εἶχαν πλησιάσει πολὺ κοντὰ στὴν παραλία, τότε ὁ ἄγνω-

στος γύρισε απότομα μ' ένα πιστόλι στα χέρια και του είπε ;

—Δόσε όλα τὰ χαρτιά που βριστᾶς ἐπάνω σου.

—Εἶναι ἀνάγκη ; τοῦ εἶπε ὁ καπετάνιος μ' ἓνα εἰρωνικό χαμόγελο.

—"Αν δὲν ἦταν ἀνάγκη δὲν θὰ σοῦ τὰ ζητοῦσα.

—Τότε . . .

Κι' ὁ Καπετάν Κουταλιανὸς κάνοντας πῶς ψαχνόταν, κοπάνισε ξαφνικά μιὰ σφυριχτὴ στὸν ἀγνωστό κάτω ἀπὸ τὸ σαγόνι καὶ τὸν τίναξε στὴ θάλασσα. Τὸ πιστόλι τοῦπεσε πάνω στὰ πλακάκια τῆς παραλίας. Ὁ Κουταλιανὸς ἔσκυψε τὸ μάζεψε καὶ τῶχωσε στὴ τσέπη του.

Τί νὰ κάνη τώρα ; Νὰ γυρίσῃ στὸ κέντρο ; Ἀπὸ τὴν ἀμηχανία του τὸν ἔβγαλε ὁ Γιάννης ὁ ὁποῖος, ἀναζητῶντας τον στὴν αἴθουσα καὶ μαθαίνοντός ἀπὸ τὸ θυρωρὸ ὅτι βγῆκε μὲ τὸ Μαλτέζο, ἔτρεξε νὰ τοὺς προφτάσῃ στὴν παραλία. Ἔτσι εἶδε ὅλη τὴ σκηνὴ καὶ τὸν Κουταλιανὸ νὰ ἐπιστρέφῃ.

—Πρέπει νὰ φέγγης ἀμέσως. Θάρθῶ μαζί σου.

Κι' ὁ Γιάννης ἐγκαλείποντας τὸ Κέντρο τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ μπῆκαν σ' ἓνα πολυτελέστατο αὐτοκίνη-

το ποῦταν σὲ μιὰ γωνιά ἐνὸς σκοτεινοῦ δρόμου.

—Ἀνέβα κ' ἔχε ἐμπιστοσύνη σέ' μένα. Ἐγὼ εἶμαι ὁ γυιὸς τοῦ Νταφώτη κ' ἐσὺ ὁ γυιὸς τοῦ Κουταλιανοῦ.

—Εἰσαι καὶ σὺ ἀναμειγμένος σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι ;

Ὁ Γιάννης ἔπιασε τὸ τιμόνι σφιχτὰ στὰ χέρια του. Ὁ Κουταλιανὸς κάθησε πλάι του. Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε μὲ ὀρμὴ καὶ σὲ λίγο χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι πρὸς τὸν δρόμο τῆς Ἐρήμου.

—Ποῦ πᾶμε ;

—Στὴν Ταγγέρη ! Ἐκεῖ θὰ μάθης ποῖος εἶμαι καὶ τί ὑπηρεσίες ἐπρόσφερες ἀθελά σου ἀπόψε στὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς Γκεσιτάλο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Μιὰ ἐπικίνδυνη ἀποστολὴ τοῦ Καπετάν Κουταλιανοῦ.

Στὸ προσεχὲς
— τεῦχος —

ΜΙΑ
ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ
ΑΠΟΣΤΟΛΗ
ΤΟΥ
ΚΑΠΕΤΑΝ
ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΥ

ΛΕΞΙΛΟΓΙΟΝ

τῆς Μαλγκασικῆς γλώσσης πού ὁμιλεῖται
εἰς τὴν ΜΑΔΑΓΑΣΚΑΡΗΝ

Λάχι=ἄνθρωπος
Ντούντου=δραστήριος
ράϋ=πατέρας
οϋνι=ποτάμι
νάρα=κρύο
μπέ=πολύς, μέγας, —η
κέλυ=μικρός, —η
βέρυ=χαμένος
βάλα=κλειστό
οϋμπι=βόδι
Βαζάχα=λευκός, ὁ Εὐρω-
παῖος.
τούνου = ψήνω ζωντανό
στά κάρβουνα.
τσιλαουσάν=αὐτό πού δέν
ἐγκαταλείπεται.
λούνα βρεγμένος
μαβίνγκυ=διεφθαρμένος
σαχάλα=ὅμοιος
μαραμπού=μαρμπέρης=
ἐπίσης γιατρός
μάτο=πολλοί
βουαλάβου=ποντικός
τέκε τέκ=τό μικρό που-
λάκι
λούβα=κληρονομιά
μπίμπι=θηρίον
σικίντι=μαγεία, μαντική
ἀμπακαλί = ἓνα φαῖ
τῶν μαύρων πού τό
φτιάνουν μέ ρόζι, κα-
λαμπόκι. φασόλια, λαρ-
δί καί μπαχαρικά.

καμπάρυ=πάρτυ, συγκέν-
τρῳσι, διάλεξι.
λάμπα=τό πανί πού σκε-
πάζουν τό γυμνό κορ-
μί τους.
μάμου=μεθυσμένος.
ἀχούνυ ντία νάου=περπά-
τα πιό σιγά.
μι ἀχούνι=σταματᾷ.
μαναχούνι=ἀργοπορῶ
Φακαχουνάνα=ἐμπόδιο.
αχουναχούνα=ἀνοησία.
μπά μιάρχουνάχούνα ἀμι νι
φανσουβαν ζοβάτρα λεί-
νι=τί ἀνόητος πού
φαίνεται κάνοντας αὐ-
τό τό πρᾶγμα.
Αχουτραχούτρα = ἀναπο-
φάσιστος.
Αῖνα=ζωή, ψυχή, πνοή.
ἀφακαίνα=πεθαμένος
φατρατραῖνα = ἰσχυρός,
αἰνίνα=ἐμψυχομένος, ἀε-
ριομένος, στεγνωμένος.
ναχουάνα νου τού αἰνί να-
ρίου νι κιτάϊ τρά μάν-
του μάντου; =γιατί δέν
στεγνώνεις τὰ καυσόξυ-
λα ἀφοῦ εἶναι ὑγρά;
Μιαῖνα=ἀνεπνέω, ζῶ.
Ανντεβουλάχι νι χαριάνα
νι αἰνα=ἡ ζωὴ εἶναι
σκλάβα τοῦ χρήματος.

Ο ΤΑΡΖΑΝ

& Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ

ΧΡΥΣΟΥ ΒΟΥΔΔΑ

ΤΟ ΤΑΜ - ΤΑΜ τῇ νύχτᾳ ἐκείνῃ δὲν εἶχε σταματήσῃ καθόλου. Ἀπὸ τὸ ἓνα χωριὸ στὸ ἄλλο μετεδόθη ἡ εἴδησι διὰ κατὰ κακὸ συνέβαινε κ' ὅτι ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Ζοῦγκλας θὰ ἔπρεπε νὰ βρῖσκονται ἐπὶ ποδὸς πολέμου.

Καὶ σὲ κάθε χωριὸ εἶχαν ἀνάψει φωτιές γύρω ἀπὸ τίς ὁποῖες οἱ ἄγριοι χόρευαν τὸ «χορὸ τοῦ πολέμου».

—Τί συμβαίνει πάλι καὶ ἀναστατώθηκε ὅλη ἡ Ζοῦγκλα ; Ρώτησε ἡ Τζέιν ξυπνώντας τὸν Ταρζάν ἀπὸ τὸν ὕπνο του, κατὰ τὰ μεσάνυχτα.

—Τί θέλεις νὰ ξέρω ἐγώ, Τζέιν. Τοὺς μαύρους τοὺς ξέρουμε. Εἶναι φιλοπόλεμοι. Ἀσφαλῶς κάποια κίνησι θὰ εἶδαν, ἢ θὰ εἶχαν κανένα θῶμα καὶ θὰ ἀναστατώθηκαν. Χθὲς ἀκόμη βρισκόμαστε μαζί τους, ἂν εἶχαν τίποτα μὲ μᾶς θὰ εἶχαν ἐκδηλωθῇ.

Τὸ Τάμ—τάμ ὅμως δὲν εἶχε ἀναστατώσει μόνο τοὺς ἀγρίους ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ θηρία. Ἀσφαλῶς κατὰ συνέβαινε.

—Κοιμήσου, Τζέιν, μὴ δίνεις προσοχή. Αὐριο δταν ξημερὼση θὰ μάθουμε.

—Τώρα τελευταῖα ἡ Ζοῦγκλα ἔχει παραγίνει ἐπικίνδυνη καὶ γιὰ τοὺς μαύρους ἀλλὰ καὶ γιὰ μᾶς ἀκόμη. Δὲν ξέρω ἀλλὰ ἄρχισα νὰ κουράζομαι καὶ νὰ ἀνησυχῶ γιὰ σένα.

—Γιὰ μένα ;

—Ναὶ Ταρζάν, γιὰ σένα !

—Γιὰ μένα. Τζέιν, δὲν πρέπει νὰ φοβάσαι. Ξέρεις πολὺ καλά ὅτι κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ ἐμπόδιο στὸ δρόμο μου.

ΥΤΑ ΕΛΕΓΕ ὁ Ταρζάν στὴ γυναίκα του, ἀλλὰ μέσα στὰ χωριά εἶχε ἀνάψει χορὸς φοβερός, ἀπειλητικός. Ὅπως εἴπαμε γύρω ἀπὸ ἀναμμένες φωτιές χόρευαν γιὰ νὰ πάρουν ἀπὸ τὶς φλόγες δύναμι ὥπως πίστευαν.

Τί συνέβαινε ὁμως στὴν πραγματικότητα;

Ἕνας μαύρος πού ἐρχόταν τὴ νύχτα ἀπὸ τὴν πλευρά τῆς θάλασσας εἶχε δεῖ στὸ ἀντικρινὸ

βουνὸ παράξενες φλόγες σὲ διάφορα χρώματα. Αὐτὸ τοῦ ἔκανε ἐντόπῳ κι' ἔτρεξε ἀμέσως στὸ χωριό του νὰ εἰδοποιήσῃ ὅτι θεὸς τοῦδειξε σημάδια καταστροφῆς.

Τότε ὅλοι οἱ μαύροι τὸν ἀκολούθησαν νὰ τὰ δοῦν καὶ αὐτοί. Πράγματι εἶδαν καὶ αὐτοὶ τὶς παράξενες ἐκείνες φλόγες καὶ μόλις γύρισαν στὸ χωριὸ τους σήμαναν τὸ τὰμ τὰμ σὲ ρυθμὸ κινδύνου.

Τὸ ρυθμὸ τοῦ κινδύνου, τὸν ἄκουσαν δὴ τὰ χωριά καὶ γιὰ νὰ μὴ καταληφθοῦν στὸν ὕπνο ἀπὸ τὸν ὑποτιθέμενο ἐχθρὸ ἄρχισαν ὅλοι νὰ βαρᾶνε τὰ ταμ-τάμ. νὰ κρατήσουν ἀκμαῖο τὸ πολεμικὸ τους μένος, ὡς πού νὰ ξημερώσῃ νὰ δοῦν τί συμβαίνει.

Ἔτσι πέρασε ὅλη ἡ νύχτα, κι' ὅταν ξημέρωσε οἱ πρὸ τολμηροὶ ἀπὸ τοὺς Ἀγρίους βγήκν νὰ συναντήσουν τοὺς

Οἱ ἄγριοι χόρευαν γύρω ἀπ' τὶς φωτιές τὸν πολεμικὸ τους χορὸ.

άλλους, ώς πού έμαθαν από κείνους πού πρωτοχτύπησαν τὸ τὰμ-τὰμ γιατί έγινε αὐτός ὁ συναγεμῶς.

Ὅταν έμαθαν τὴν αἰτία τότε καμμιὰ πενηνταριά από τὰ πρωτοπαλλήκαρά ανέβηκαν τὸ βουνό νά δοῦν από ποῦ έβγαιναν οἱ παράξενες έκείνες φλόγες.

Κί' όταν έφθασαν στήν κορυφή δέν βρῆκαν τίποτα.

Χάρηκαν βέβαια ἀλλά έλα πού έδωσαν ἀφορμή σέ κάτι καί ὁ χορός τους δέν έπρεπε νά πάη χαμένος. "Ετσι μοιράστηκαν σέ ὁμάδες καί γύριζαν από χωριό σέ χωριό νά γλεντήσουν. Καί τότε τὸ τὰμ - τὰμ ἀλλάξε ρυθμό, καί χτυποῦσαν γιορτινά, εὐθυμα, τότε οἱ κοπέλλες πήραν μέρος στή γιορτή ἐνῶ τὰ παιδιά κουβαλοῦσαν φρούτα καί ποτὰ μέσα σέ ξερὲς κολοκύθες γιὰ νά κεράσουν τοὺς διασκεδάζοντας.

Ο ΠΡΩΪ· όταν σκηκώθηκε κι' ὁ Ταρζάν με τὴν Τζέιν ἀφοῦ καβάλλησαν τὸν Ταντόρ τὸν ἐλέφαντα καί πήγαν στὸ ποτάμι γιὰ τὸ συνιθισμένο μπάνιο τους, ἀφοῦ έπαιξαν ἀρκετὰ μέσα στὸ νερό, σκέφτηκαν νά πάνε νά ρωτήσουν τί ἦταν αὐτὸ τὸ κακὸ τῆς νύχτας, καί πῶς από πολεμικὸ ρυθμὸ τὰ τὰμ - τὰμ ἄρχισαν τώρα τὸν εὐθυμο γιορτινὸ ρυθμό.

Καβάλλα, λοιπὸν στὸν ἐλέφαντα προχωροῦσαν γιὰ τὸ πιὸ κοντινὸ χωριὸ όταν ἡ Τσίτα ἄρχισε τὰ :

—Κί κί κί κί ! Κί κί κί !

Καί πήδησε φοβισμένη πίσω στὸν ἐλέφαντα στήν ἀγκαλιά τοῦ Ταρζάν.

Ὁ ἐλέφας Ταντόρ σήκωσε τὴν προβοσκίδα του καί μύριστηκε τὸν ἀέρα. Κούνησε τὸ κεφάλι του, ἀνασήκωσε τὰ τεράστια αὐτιά του καί γονάτισε. Αὐτὸ έσήμαινε ὅτι δέν έπρεπε νά προχωρήσει.

Τὴ στιγμή ἐκείνη κάποιος φάνηκε νά έρχεται από τὸ βάθος τοῦ δάσους. Κρατοῦσε στὰ χέρια του τουφέκι καί σταμάτησε κι' αὐτὸς όταν εἶδε τὸν ἐλέφαντα.

Ἐπῆρε θάρρος ὅμως όταν εἶδε ὅτι πάνω στὸν ἐλέφαντα καθόντουσαν δύο ἄνθρωποι.

—Καλημέρας σας, τούς έφώναξε από μερική απόστασι.
 'Ο Ταρζάν τοῦ ἀπάντησε :
 —Καλημέρα ! Εἶθε μόνος ;
 —"Οχι, εἵμαστε τέσσερις, ἀλλά τούς τρεῖς ἄλλους συν-
 τρόφους μου τούς ἔχασα ἀπό χθές. Μήπως τούς εἶδατε ;
 —"Οχι, ἀπάντησε ὁ Ταρζάν καί κατέβηκε ἀπό τόν ἐλέ-
 φαντα μαζί μέ τήν Τζέιν.
 —'Από ποῦ ἐρχόσαστε ; ἐρώτησε ὁ Ταρζάν.
 'Εκεῖνος κάθησε σέ μιᾶ πέτρα. ἀκούμπησε τὸ ὄπλο του
 χάμω καί ἄρχισε νά σκουπίζει τόν ἰδρώτα του.
 —Περιπέτεια . . . μεγάλη περιπέτεια, μεγάλη περιρέτεια,
 μουρμούρισε κουνώντας τὸ κεφάλι του. "Εχομε -διασχίση
 ὅλη τὴ Σαχάρα. 'Ερχόμαστε ἀπὸ τὴν Κυρηναϊκή καί μᾶς
 εἶπαν ὅτι στὸ τέλος τῆς Σαχάρας θά βροῦμε τὴ Ζοϋγκλα.
 Κι'ὅτι ἐκεῖ στὴ Ζοϋγκλα στὸ πιδὸ πυκνὸ μέρος ὑπέρχει ἕνας
 Ναός τοῦ Χρυσοῦ Βούδδα.
 —Ναός τοῦ Χρυσοῦ Βούδα ; Εἶπε ἡ Τζέιν. Σὰς γέλα-
 σαν. Τέτοιο πρᾶγμα Δέν μπορεῖ νά ὑπάρχει στὴν 'Αφρική.
 Οἱ μαῦροι ἐδῶ δέν πιστεύουν τὸ Βούδδα γιὰ νά ἔχουν'ναούς.
 —Αὐτὸ εἶπα κ' ἐγώ, ἀλλά ὁ Κινέζος πού μᾶς πούλησε
 τὸ σχέδιο μέ τὸ ἀκριβές σημεῖο πού βρίσκεται ὁ Χρυσὸς
 Βούδδας, μᾶς ὀρκίστηκε μπρὸς σ' ἕνα Βούδδα ὅτι μᾶς λέγει
 τὴν ἀλήθεια.
 —'Ασφαλῶς ἐπῆρε ψεύτικο ὄρκο καί σὰς γέλασε.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ αὐτὸς φαινόταν
 καλὸς καὶ ἀγαθός. Σκεπτόταν
 τώρα μετανιωμένος πὺ ἀκουσε
 τοὺς συντρόφους του καὶ τοὺς ἀ-
 κολούθησε. Τότε ὁ Ταρζάν τοῦ
 εἶπε ;

—Μήπως ἔχεις αὐτὸ τὸ σχέδιο
 νά ρίξω μιὰ ματιά ;

—Τὸ εἶχα ὡς προχθές τὴ νύ.

χτα γιὰτι ἐγὼ ἔδωσα τὰ χρήματα στὸν Κινέζο. Προχθές
 ὅμως τὴ νύχτα πὺ κοιμηθήκαμε γιὰ πρώτη φορὰ κοντὰ στὰ
 σκιερὰ δέντρα ἑνὸς ποταμοῦ, οἱ σύντροφοί μου δέν ξέρω
 γιὰ πιδὰ αἰτία μ' ἐγκατέλειψαν. Μάλιστα μοῦ πῆραν καὶ τὰ
 χαρτιά μαζί μέ τὸ σχέδιο.

—Γιὰ νὰ πάρουν ἐκεῖνοι, ἴσως τὸ χρυσάφι τοῦ Βούδδα;
Εἶπε ὁ Ταρζάν, γελώντας.

—Δὲν ξέρω τί νὰ ὑποθέσω.

—Τί ἄλλο νὰ ὑποθέσης, καλὲ ἄνθρωπε παρὰ ὅτι ὁ μὲν Κινέζος σὲ γέλασε καὶ σοῦ πήρε τὰ χρήματα, οἱ δὲ σὺντροφοὶ σου σὲ ἐξεγέλασαν καὶ σοῦ πήραν τὰ χαρτιά καὶ τὸ σχέδιο. Ἀλλὰ σὲ βλέπω κουρασμένο καὶ πεινασμένο. Ἐλα λοιπὸν μαζί μου νὰ ξεκουραστῇς καὶ νὰ φῶς κάτι.

ΤΑ ΛΟΓΙΑ τους ὁμῶς τᾶκουσαν τρεῖς ἄνδρες κρυμμένοι πίσω ἀπ' τὰ φυλλώματα ἑνὸς πυκνοῦ θάμνου. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ γελάστηκε ἡ Τοίτα καὶ δὲν ἀντελήφθη τὴν παρουσία ξένων. Πιθανὸν ἐπειδὴ τ' ἀεράκι φυσοῦσε ἀπ' τὴν ἀντίθετη πλευρὰ καὶ δὲν τῆς ἦρθε ἡ μυρωδιὰ τῶν ξένων.

—Πῶς ὀνομάζεσαι;

—Ζὰν Μαροῦ. Εἶμαι Γάλλος κ' ἔχω ζῆση πολλὰ χρό-

Τὰ λόγια
τους τὰ ᾤ-
κουσαν 3
ἄντρες
κρυμμένοι
πίσω ἀπὸ
τὰ φυλλώ-
ματα ἑνὸς
πυκνοῦ
θάμνου.

νια στὸ Μαρόκο, στ' Ἀλγέρι, στὴ Λιβύη καὶ στὴ Κυρηναϊκή.
Τ' ἤθελα ἐγὼ νὰ μπλέξω σ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια;

Μιλοῦσαν καὶ προχωροῦσαν πρὸς τὸ βάθος τῆς Ζούγ-
κλας, πρὸς τὴν καλύβα τοῦ Ταρζάν.

—Σεῖς ὁμῶς, πῶς ζῆτε ἐδῶ πέρα ρώτησε ὁ Ζὰν Μαροῦ.

— Έμεις; Είπε ἡ Τζέιν. Ἐμεις γεννηθήκαμε σχεδὸν ἐδῶ. Καὶ μᾶς ἀρέσει νὰ μένωμε.

— Ἐγὼ θὰ φοβώμουν αὐτὰ τὰ θηρία.

— Ὁ Ταρζάν ἐγέλασε καὶ γιὰ νὰ τὸν πειράξη ἀγκάλιασε τὴν Τσίτα.

Πίσω τοὺς, δὴμος, ἀκολουθοῦσαν οἱ τρεῖς ἄνδρες. Οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἄνδρες ἦσαν οἱ σύντροφοι τοῦ Ζάν Μαρου, οἱ ὁποῖοι τὸν εἶχαν προδώσει καὶ τοῦ ἐκλεψαν τὰ σχέδια.

Εἶδαν, λοιπὸν τὸν Ταρζάν νὰ φθάνη τὴν καλύβα τοῦ νὰ ἀνεβαίνει μὲ ἓνα σχοινοκλάδι καὶ ὁ Ζάν μὲ μιὰ σχοίνινη σκάλα πάνω στὸ δέντρο.

ἘΡΑΣΕ ὅλη ἡ ἡμέρα, νύχτωσε καὶ οἱ τρεῖς ξένοι κρυμμένοι πίσω ἀπὸ ἓνα χοντρὸ δέντρο παραφύλαγαν νὰ δοῦν μήπως ὁ γυμνὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος μὲ τὴ γυναῖκα του, ὠδηγοῦσαν τὸν Ζάν σὲ κανένα μέρος καὶ νὰ τοῦδειχναν τὸ Ναὸ τοῦ Χρυσοῦ Βούδδα.

Νύχτωσε καὶ κανεὶς τοὺς δὲν κατέβηκε ἀπὸ τὸ δέντρο. Ἡ πείνα ἄρχισε νὰ τοὺς ἐνοχλῇ καὶ οἱ φωνές τῶν ἀγρίων-πουλιῶν νὰ τοὺς φοβίζουν. Ἡ νύχτα στὴ ζοῦγκλα εἶναι κάτι τὸ τρομερὸ γιὰ ἓναν ποῦ δὲν ξέρει τίς συνήθειες τῆς. Ἐπειτα ἐκεῖνου τὰ τὰμ-τὰμ τοὺς εἶχαν τρελλάνει.

Κι' ἄρχισαν νὰ τσακώνονται μεταξύ τοὺς.

— Δὲν ἔπρεπε νὰ τοῦ κλέψωμε τὰ σχέδια. Τώρα θὰ εἴχαμε καὶ ἔμεις μιὰ στέγη καὶ τροφή κι' αὐτὸν τὸν λευκὸ ἀγριάνθρωπο γιὰ ὁδηγό.

— Καὶ τί μᾶς ἐμποδίζει ἀφοῦ ἔχουμε τὰ χαρτιά νὰ φύγωμε;

Τότε ὁ τρίτος ποῦ φαίνεται πῶς ἦταν καὶ πιὸ αἰμοβόρος εἶπε:

— Καλὰ εἶπα ἐγὼ νὰ τὸν σκοτώναμε. Τώρα ἔχει πῆ τὰ σχέδιά μας σ' αὐτὸν κι' ἴσως βροῦμε δυσκολίες.

— Ἄν βροῦμε δυσκολίες θὰ δουλέψῃ τουφεκίδι.

Δὲν πρόλαβε νὰ τελειώσῃ τὴν κουβέντα τοῦ κι' ἐνοιῶσε

ένα δάγκωμα στο πόδι. Ένα τεράστιο φείδι τον δάγκωσε, έβγαλε μιὰ κραυγή και σὲ λίγο ξεψυχοῦσε.

Οἱ δυὸ ἄλλοι βλέποντας τὸν κίνδυνο ἄρχισαν νὰ τρέχουν. Ἀλλὰ ποῦ πῆγαιναν δὲν ἤξεραν. Εἶχαν τρομοκρατηθῇ.

Τέλος ἀποφάσισαν ν' ἀνεβροῦν σ' ἓνα δέντρο νὰ περάσουν τὴ νύχτα τους. Τὸ κρῦο τῆς ζοῦγκλας εἶναι τῶσυχτερό. Στριμωγμένοι ὁ ἓνας πάνω στὸν ἄλλον γύρευαν νὰ ξεσταθοῦν και κάθε τόσο ἀναταραζόντουσαν ἀπὸ τὸ φόβο μὴ τοὺς ἐπιτεθῇ κανένα θηρίο.

Ὡς ποῦ νὰ περάσῃ ἡ νύχτα τοὺς φάνηκε χρόνος. Ὅταν ξημέρωσε, λοιπόν, καλά, σκέφτηκαν νὰ κατεβροῦν. Κάτω ὁμιως ἀπὸ τὸ δέντρο εἶδαν νὰ εἶναι ξαπλωμένη μιὰ λέαινα και

νὰ ἀναγλύφεται.

— Νὰ τὴ σκοτώσω ;

— Ὁχι, γιατί θὰ ἀκουσθῇ ὁ πυροβολισμός.

Και περίμεναν. Σὲ λίγο ἡ λέαινα ὀπομακρύνθηκε κι' ἔτσι γλύστρησα νὰ κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο.

— Πρέπει

νὰ πάμε πίσω νὰ βροῦμε τὸ σὺντροφό μας.

— Καί γιατί ;

— Ξέχασες ὅτι αὐτὸς κρατοῦσε τὰ χαρτιά μὲ τὰ σχέδια ; Πρέπει νὰ τοῦ τὰ πάρωμε.

Ἀρχισαν, λοιπόν, νὰ τρέχουν πρὸς τὸ μέρος ποῦ ὑπέθεταν ὅτι εὐρίσκονταν ὁ νεκρὸς σὺντροφός τους. Πράγματι εἶδαν τὸ πτώμα του ἀπὸ μακριὰ και ἄρχισαν νὰ τρέχουν περισσότερο. Ἐτσι ἔφθασαν κοντά του. Ἐσκυψαν νὰ τὸν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὴν σελ. 22αν ➡

Ἡ ἀτσαλένια γρο-
διὰ τοῦ Ταρζάν τὸν
χτύπησε στὸ κεφάλι.

ψάξουν, ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ ἀτσαλένια γροθιά τοῦ Ταρζάν ἐχτύπησε τὸν ἕναν ἀπὸ τοὺς δύο στὸ κεφάλι καὶ τὸν ζάλισε τόσο πολὺ πού τὸν ἔρριξε χάμω.

Ὁ ἄλλος ὅταν εἶδε τὸν κίνδυνον ἔστριψε ἀπότομα καὶ πυροβόλησε τὸν Ταρζάν. Στὴ βιασύνῃ του ὅμως ἡ σφαῖρα ἀστόχησε καὶ χτύπησε στὸ πόδι ἕνα μαϊμουδάκι πού ἄρχισε νὰ φώναζῃ.

Στὸν πυροβολισμό ὅμως πετάχθηκε ἀπὸ τὴν καλύβα ἡ Τζέιν ἡ ὁποία μὲ δύο πηδημάτα ἀπὸ κλαρὶ σὲ κλαρὶ ἔπεσε μὲ ὀρμὴ ἐπάνω στὸν κακοῦργο καὶ μὲ τὰ πόδια τῆς τὸν χτύπησε μὲ τέτοια ὀρμὴ πού τὸν ἔριξε χάμω.

Ἦταν ἀνίκανος πιά νὰ ἀντισταθῇ. Τότε ἡ Τζέιν μάζεψε τὰ ὄπλα ἀπὸ χάμω καὶ τοῦ εἶπε :

—Κάθου ἐκεῖ κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο ὡς πού νὰ συνέλθῃ κι' ὁ σύντροφός σου κ' ἔπειτα νάρθῃτε νὰ σὰς δώσω νὰ φάτε. Ἐμεῖς δὲν εἴμαστε κακοῦργοι.

ΠΕΙΤΑ ἀπὸ λίγα λεπτὰ συνήλθε καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴ γροθιά τοῦ Ταρζάν καὶ κύτταζε κατὰπληκτος γύρω του. Πλάϊ του ὁ νεκρὸς σύντροφός του πάρα πέρα ὁ ἄλλος ἀτάραχος ἄοπλος.

—Ποῦναι τὰ ὄπλα μας ;

—Μὴν ἀγριεύεις γιατί θὰ φᾶς κι' ἄλλη γροθιά ἀπὸ κεῖνον τὸν λευκὸ ἀγριάνθρωπο. Συνήλθες ; Πάμε τώρα νὰ φάμε. εἴμαστε προσκαλεσμένοι τους.

Ταπεινοί, φοβισμένοι ἐπλησίασαν τὸ δέντρο πού βρισκόταν ἡ καλύβα τοῦ Ταρζάν.

—Ἀνεβῆτε ἀπὸ τὴ σχοινένια σκόλλα, τοὺς φώναξε ἡ Τζέιν. Ἀνέβηκαν καὶ κεῖ βρῆκαν καὶ τὸν σύντροφό τους τὸν Ζάν Μαροῦ. Μὲ χαμηλωμένα τὰ μάτια ἔνωσαν τὸ ἐγκλημα τοὺς καὶ τοῦ ζήτησαν συγγνώμη.

—Ποῦ εἶναι τὰ σχέδια ;
τοὺς ἐρώτησε ὁ Ζάν Μαροῦ.

—Στὴν τσέπη τοῦ νεκροῦ.

Τότε ὁ Ταρζάν κατέβηκε
μιά στιγμή ἔψαξε τὶς τσέπες
τοῦ νεκροῦ καὶ πῆρε τὰ χαρ-
τιά ποῦ βρέθηκε μέσα σ' αὐτές.

Ἡ Τζέιν τοὺς ἔβαλε στὸ
τραπέζι διάφορα φρούτα νὰ
φάνε καὶ ὅταν τελείωσαν ὁ
Ζάν Μαροῦ ἀπλῶς πάνω στὸ
τραπέζι τὸν χάρτη τοῦ Κινέ-
ζου.

Ἀπὸ πάνω τους, ὁ Ταρ-
ζάν καὶ ἡ Τζέιν ἐκύταξαν νὰ
προσανατολισθοῦν. Ξαφνικά ὁ
Ταρζάν ἔβγαλε μιὰ κραυγή.

—Αὐτὰ τὰ τρία δέντρα τὰ
γνωρίζω. Εἶναι τὰ πιὸ παλιὰ
μπαομπάμ τῆς Ζούγκλας, ποῦ
σημειώνη ὁ χάρτης σας. Ἀλλὰ
ναὸς δὲν ὑπάρχει στὴ μέση.

—Μὰς εἶπε δτι ὁ προπάπ-
πους του . . .

—Τοῦ Κινέζου ;

—Ναί. Εἶχε ἔλθει σιτὴ Ζούγ-
κλα ὅπου ἔζησε πολλὰ χρό-
νια ἀνάμεσα στοὺς ἀγρίους.
Οἱ Κινέζοι εἶναι πολλοὶ θρη-
σκόι κι' εἶχε φτιάσει ἕνα ναὸ
γιά τὸν ἑαυτό του. Ἐφτιάσε
τότε κ' ἕνα Βούδδα ἀπὸ κα-
θαρὸ χρυσάφι γιά νὰ τὸν προ-
σκυνᾷ. Ἐπειτα ἔφυγε γιά νὰ
ξαναγυρίσῃ, ἀρρώστησε ὁμως
καὶ πέθανε. Πρὶν πεθάνει ἄφη-
σε στὸ γυιό του αὐτὸ τὸ χάρ-
τη. Ὁ γυιὸς του ὁμως δὲν πί-

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΣΟΙ ΔΕΝ
ΠΡΟΦΤΑΣΑΝ
ΝΑ ΔΙΑΒΑΣΟΥΝ ΤΟΝ
ΑΛΗΘΙΝΟ ΤΑΡΖΑΝ

ΜΠΟΡΟΥΝ νὰ παραγ-
γείλουν μέσῳ τοῦ ΠΡΑ-
ΚΤΟΡΟΣ τῆς πόλεως
των ἢ νὰ προμηθευθοῦν
ἀπὸ τὰ Γραφεῖα μας :

Γερανίου 45

- 1) Ὁ Ταρζάν καὶ ὁ Μα-
τωμένος Θεσαυρὸς.
 - 2) Ὁ Ταρζάν καὶ ὁ χρυ-
σὸς τῆς Ἀτλαντίδος.
 - 3) Ὁ Ταρζάν καὶ οἱ Πει-
ραταὶ στὴ Ζούγκλα.
 - 4) Ὁ Ταρζάν καὶ ὁ Ἐκδι-
κητὴς τῆς Σαχάρας.
 - 5) Ὁ γυιὸς τοῦ Γορίλλα
ἐναντίον τοῦ Ταρζάν.
 - 6) Ὁ Ταρζάν αἰχμάλωτος
τῶν Ἀγρίων.
 - 7) Ὁ Ταρζάν καὶ ἡ ἐκδι-
κησις τοῦ Ἀγρίου.
 - 8) Ὁ Ταρζάν Ἐλευθερω-
τὴς τῆς Ζούγκλας.
 - 9) Ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Σπη-
λιὰ τοῦ θανάτου.
 - 10) Ὁ Ταρζάν καὶ τὸ τρα-
γικὸ πῆδημα.
 - 11) Ὁ Ταρζάν καὶ ὁ ἀτρό-
μητος Μαχαταχούτρα.
 - 12) Ὁ Ταρζάν καὶ ὁ Βάλ-
τος τοῦ θανάτου.
 - 13) Ὁ Ταρζάν καὶ ὁ τρελ-
λὸς Μάγος.
 - 14) Ὁ Ταρζάν καὶ ὁ Ναὸς
τοῦ χρυσοῦ Βούδδα.
- "Ἐκαστον δρχ. 2.000**

στεψε ποτέ σέ τέτοια πράγματα. 'Ο έγγονός, όμως, μιά μέρα βρήκε τόν χάρτη καί ρώτησε τόν πατέρα του. 'Ο πατέρας του τοῦ εἶπε τὰ λόγια τοῦ παπποῦ, κ' εἶτοι δταν ὁ έγγονός μεγάλωσε τῷσκασε ἀπό τὸ σπίτι, ἔφυγε ἀπὸ τὴν Κίνα, πῆγε στίς 'Ινδίες, στήν Περσία στήν 'Αραβία, πέρασε τὴν 'Ερυθρά θάλασσα καί ἔφτασε στὸ Σουντάν. 'Εκεῖ τὸν ἔπιασαν γιὰ σκλάβο καί τὸν ματέφερε ἕνα καρσβάνι στήν Κυρηναϊκή. Στὴν Κυρηναϊκή τὸν γνωρίσαμε ἐμεῖς, ἀλλὰ ἦταν τόσο κουρασμένος ἀπὸ τίς ταλαιπωρίες ποὺ δὲν βαστοῦσε νὰ συνεχίσει τὴν περιπέτεια νάρθη στὴ Ζουγκλα. Μᾶς ζήτησε χρήματα, ὁ Ζάγ εἶχε πολλὰ, τοῦ ἔδωσε καί ἀγόρασε τὸ χάρτη. "Ετοι περάσαμε τὴ Σαχάρα κι' ἤρθαμε στὴ Ζουγκλα...

—Κι' δταν φθάσαμε στὴ ζουγκλα γυρέψατε νὰ μὲ κλέψετε καί νὰ πάρετε ἐσεῖς τὸ χρυσὸ Βούδδα.

—Σοῦ ζητοῦμε συγγνώμην κι' ἀρκετὰ τιμωρήθηκε ὁ σύντροφός μας ποὺ σοῦ τὸν ἔκλεψε.

'Ο Ταρζάν ἄκουσε τὴν ἀφήγησί τους καί σκεπτόταν ἂν ὅλα αὐτὰ ποὺ ἔλεγαν δὲν ἦταν ἕνα παραμῦθι.

Τὴ στιγμή ἐκείνῃ ὅμως ἀκούσθηκε μιά φωνὴ κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο.

'Ο Ταρζάν πρόβλε τὸ κεφάλι του καί εἶδε τὸν φίλο του τὸν Ρακουτουαρισούα μὲ κάποιον ἄλλο νὰ τὸν χαιρετοῦν κουνώντας τὰ χέρια.

—'Ελάτε ἐπάνω νὰ φάμε καί νὰ πιοῦμε.

Οἱ δυὸ μαῦροι δὲν περίμεναν νέα πρόσκλησι πῆδησαν σὰν μαῖμοῦδες τὴ σχοινένια σκάλα. Τρόμαξαν ὅμως δταν εἶδαν τοὺς τρεῖς λευκοὺς.

—Μὴ φοβᾶστε, εἶναι φίλοι. 'Αλλὰ σεῖς γιατί εἴθετε ὀπλισμένοι καί φοράτε τίς ἀψίδες σας. "Επειτα τί πάθατε τὴν προπερασμένη νύχτα, ὅλα τὰ χωριά καί βαρούσατε τὰ τὰμ - τὰμ ;

—Εἶδαμε πάνω στὸ βουνὸ παράξενες πολύχρωμες φλόγες καί σημάναμε συναγερμό.

—Φλόγες ; Εἶπε ὁ Ζάν Μαροῦ. 'Εγὼ τίς ἀναψα μὲ βεγγαλικά δταν σὰς ἔχασα. Νόμιζα ὅτι μὲ χάσατε καί ἀναψα νὰ τὰ δῆτε νάρθητὲ νὰ μὲ βρῆτε.

'Ο Ταρζάν ἄρχισε νὰ γελά. Τώρα ἐξηγοῦσε τὸν συναγερμὸ τῶν μαύρων.

'Ο Ρακουτουαρισκούα όμως δέν γελοῦσε.
 —Ταρζάν, εἶπε, ἦρθα νά σά προσκαλέσω στό γάμο μου.
 —Πάλι παντρεύεσαι ;
 —Αὐτή τή φορά παίρνω τήν 'Ιμαραῖνα τή βασίλισσα
 τῆς Νανουχάρι.
 —Πῶπω ! Μεγάλωσαν οἱ δουλειές σου. Ποῦ βρήκες τόσα
 χρήματα καί ἀγοράζεις μία ὁλόκληρη βασίλισσα ;
 —Χρήματα δέν ἔχω. Ἔχω όμως ἕναν χρυσό ἄνθρωπο.
 —Χρυσό ἄνθρωπο ; Ὑπάρχουν καί ἄνθρωποι χρυσοί ;
 —Ναί ἐγώ τόν βρήκα ἀνάμεσα στά τρία μεγάλα μπισο-
 μπάμπ.
 —Πῶς ;
 —Οἱ τρεῖς σύντροφοι κυττάχθηκαν περίεργα. Ἀλλά καί
 ὁ Ταρζάν ἔριξε μιὰ ματιά στή Τζέιν.
 Αὐτός ὁ χρυσός ἄνθρωπος γιά τόν ὁποῖο μιλοῦσε ὁ Ρα-

'Ο Ρακουτουαρισκούα ὕψωσε τὸ
 χέρι του καί χαιρέτησε τὸν Ταρζάν
 ποῦ ἦταν πάνω στό δέντρο.

κουτουαρισκούα μήπως
 ἦταν ὁ ἀναζητούμενος
 χρυσός Βούδδας.

Μιὰ σιωπή ἐπέκρά-
 τησε ἀνάμεσά τους. Ὁ
 Ταρζάν ἐβλεπε τώρα
 τὰ σκυθρωπά πρόσωπα
 τῶν ξένων κ' ἐννοίω-
 σε τὴν ἀπελπίσῃα τους.
 Ξαφνικά σάν κάτι
 νά σκέφτηκε ὁ Ταρζάν
 καί εἶπε στή Τζέιν.

—Φέρε στό Ρακου-
 τουαρισκούα καί στό
 φίλο του νά πιον ἀπὸ
 τὸ «νερό τῆς φωτιᾶς»
 ποὺ τοὺς ἀρέσει.

Ἡ Τζέιν κατάλαβε
 ὅτι ὁ Ταρζάν κάτι ἐ-
 τοιμάζει. Ἦξερε ὅτι ὁ
 ἄντρας τῆς ἦταν δι-
 καίος καί ἀνθρωπιστής.
 Δέν ἦταν λοιπὸν δυ-
 νατὸν ἂν ἐπρόκειτο
 γιὰ τὸ χρυσό βούδδα,
 νὰ τὸν ἀφήσῃ στά χέ-

ρια του Ρακουτουαρισούα, πού δέν θά του χρησίμευε παρὰ μονάχα γιά νά παντρευτῇ μιὰ γυναίκα.

—Καί πῶς εἶναι αὐτός ὁ Χρυσός Ἀνθρωπος ; ἐρώτησε ὁ Ταρζάν.

—Βαρύς, πολύ βαρύς. Ὅλο μάλαμα. Μεγάλος ἴσαμε ἓνα παιδάκι. Εἶναι καθιστός καί ἔχει σταυρωμένα τὰ χέρια του.

—Ὁ Βούδδας ἐπρόφεραν καί οἱ τρεῖς ξένοι σιγά, σιγά.

—Καί πῶς τόν βρήκες ;

—Ἔσκαβα νά βρῶ σκουλήκια πλάι στή ρίζα ἑνὸς μπαομπάρμ. Ξαφνικά ἡ τρύπα μεγάλωσε ἀπότομα. Νόμισα ὅτι ἦταν πηγάδι. Ἔσκαψα γύρω τριγύρω. Ἦταν μιὰ πόρτα. Ἔσκυψα πολύ. Ἀνοιξα τὴν πόρτα καί βρέθηκα μέσα σ' ἓνα σπίτι.

—Κάτω ἀπὸ τὴ γῆ ;

—Κάτω ἀπὸ τὴ γῆ. Δέν εἶχε κρεβάτι, οὔτε σκαμνιά. Εἶχε ὁμῶς στὴ μέση ἓνα τραπέζι ἀπὸ πέτρα καί πάνω στὸ τραπέζι ἓνα χρυσὸ ἄνθρωπο.

—Πῶ, πῶ, τί ἔπαθες, Ρακουτουαρισούα . . . Καί τὸν σήκωσες ἀπὸ ἐκεῖ ;

—Τὸν σήκωσα, γιατί ;

—Ἔτσι σηκώνουν τοὺς νεκρούς ;

—Ἦταν νεκρός !

—Καί βέβαια, δέν τὸ ξέρεις πῶς οἱ καλοὶ ἄνθρωποι, ὅταν τοὺς θάψουν ἔπειτα ἀπὸ καιρὸ γίνονται χρυσοί ;

—Κι' αὐτὸς ἦταν ἓνας νεκρός ;

—Καί βέβαια. Καί ξέρεις τί ἔχεις νά πάθεις τώρα πού τὸν ἔβγαλες ἀπὸ τὸν τάφο του ;

—Θά πάθω κακό ;

—Μεγάλο κακό,

Προσοχή !

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ «ΦΙΛΟΥΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ»

Παρακαλοῦνται οἱ «ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ» ὅπως ἐπιβλέπουν τὰ περίπτερα. Ὃπου δέν ὑπάρχει τὸ περιοδικό σας «ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ», τηλεφωνάτε ἀμέσως σ' ἓνα ἀπὸ τοὺς δύο κάτωθι ἀριθμοὺς 54.582 ἢ 52.361 καί εἰδοποιήστε τους ὅτι τὸ τάδε περίπτερο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τάδε καί ἐναντι τοῦ ἀριθμοῦ τάδε, δέν ἔχει φύλλα, ἢ δέν τοὺς πῆγαν καί νὰ στείλουν ἀμέσως.

Ὁ Ταρζάν

Φωνές ακούστηκαν υπό δάσος πού καλούσαν τὸ Ρακουτουαρισούα.

Ὁ Ρακουτουαρισούα πετάχθηκε ἔξω. Ἦταν ἓνας φίλος του πού τὸν καλοῦσε.

— Τρέξε γρήγορα. Ἡ βασίλισσα πού ἐπρόκειτο νὰ πάρῃς γυναῖκα σου πέθανε.

— Πῶς πέθανε ;

— Τὴ δάγκωσε μιὰ λεοπάρδαλις.

Ὁ Ρακουτουαρισούα γύρισε καὶ κύτταξε τὸν Ταρζάν.

— Ἐσεῖς οἱ λευκοὶ τὰ ξέρετε ὅλα. Οἱ νεκροὶ δὲν τοὺς πειράξεις ἐκδικοῦνται. Τρέχω νὰ βάλω τὸν χρυσοῦ ἄνθρωπο στὴν θέσι του. Δὲν θέλω νὰ πεθάνω καὶ ἐγώ.

Καὶ ὁ Ρακουτουαρισούα κύλησε κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο.

Ὁ Ταρζάν γύρισε καὶ κύτταξε τοὺς τρεῖς λευκοὺς.

— Καλὰ τὰ κατὰφερες, Ταρζάν, ἐφώνασε ἡ Τζέιν.

— Μὲ βοήθησε ὁμοῦ καὶ ἡ Λεοπάρδαλις.

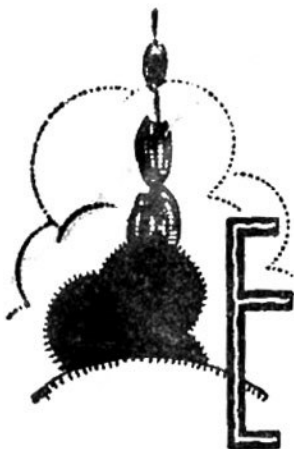
Τότε ὅλοι ἔρχισαν νὰ γελοῦν.

ΥΡΙΟΙ, γύρισε τότε καὶ τοὺς εἶπε ὁ Ταρζάν, μποροῦσα νὰ φῶ τὸν μαῦρο νὰ κρατᾷ τὸν χρυσοῦ ἄνθρωπο. Γιατί ὁ χρυσοῦ ἄνθρωπος, φαίνεται νὰ εἶναι ὁ Χρυσὸς Βούδδας πού ζητᾶτε, κι' ἐπομένως ὁ Κινέζος δὲν σᾶς γέλασε. Ἡ ἱστορία του ἦταν ἀληθινή. Σᾶς συγχωρῶ τὴν πλεονεξία σας. Ὁ ἓνας θὰ σκότωνε τὸν ἄλλον γιὰ νὰ μείνῃ τὸ χρυσάφι

στὸν τελευταῖο. Ἀλλὰ καὶ ὁ τελευταῖος δὲν θὰ τὸ χαίρουν γιατί θὰ τὸν ἐβάραινε ἡ συνειδήσί του. Σᾶς συμβουλευῶ, λοιπόν, εἰς μνήμην τοῦ ἀνθρώπου πού θυσιάστηκε γιὰ σᾶς κ' ἔπεσε πρῶτος θύμα τῆς κακίας σας, νὰ δώσετε ἐδῶ μπροστά μου ὄρκο διὸ δὲν θὰ μαλώσετε ποτέ σας. Θὰ πάρετε τὸ Χρυσὸ Βούδδα ἀφοῦ τὸν ἀγοράσατε ἀπὸ τὸν Κινέζο, νὰ τὸν πᾶτε στὸν τόπο σας κ' ἐκεῖ νὰ τὸν πουλήσετε γιὰ χρυσάφι καὶ νὰ μοιρασθῇτε τὸ κέρδος. Εἴσθε σύμφωνοι ;

Οἱ τρεῖς λευκοὶ δὲν ἤξεραν πῶς νὰ εὐχαριστήσουν τὸν Ταρζάν. Ἐκκλαίαν ἐνῶ τοῦ ἔσφιγγαν τὸ χέρι.

ΠΕΙΤΑ από μια βδομάδα οι τρεις λευκοί συνοδευόμενοι από τον Ταρζάν έπηγαν στο μέρος που είχε υποδείξει ο Ρακουτουαρισούα. Έκει πράγματι βρήκαν ένα λάκκο με χρώμα μαλακό. Ήταν νύχτα δέν έπρεπε να τους δη κανείς. Έσκαψαν το λάκκο, έφτιασαν τρύπα, βρήκαν την πόρτα, και τέλος ένα μεγάλο δωμάτιο. Ήταν ένας υπόγειος ναός. Πάνω σ'ένα πέτρινο τραπέζι λαμποκοπούσε ο Χρυσός Βούδδας.

Ο Ρακουτουαρισούα από το φόβο του τον είχε ξαναβάλει στη θέσί του. Έκτός από το ά-

τόφιο χουσάφι που ήταν καλυμμένος ήταν στολισμένος και με διαμάντια.

Άλλο ψάχνοντας ο Ταρζάν μέσα σ' αυτό το ναό, άνα, κάλυψε μια πέτρινη καταπαχτή. Την άισοήκωσε και είδε ένα μικρό υπόγειο.

Ο Ζάν Μαρου του φώτισε μ' ένα δαδί και τότε αντίκρυσαν κάτι το καταπληκτικό. Το μικρό υπόγειο ήταν γεμάτο διαμάντια.

Γέμισαν τρία σακκούλια.

Ός το πρωί είχαν όλα κουβαληθή στην καλύβα του Ταρζάν.

— Και κάτι άλλο, τους είπε ο Ταρζάν. Θέλω να μου δώσετε μερίδιο.

— Ευχαρίστως, ου που μάς βοηθήσες.

— Όχι, για μένα. Έγώ δέν έχω ανάγκη από πλούτη στη Ζοϋγκλα. Το μερίδιο αυτό θα μου όρκισθείτε ότι θα το πάτε στον Κινέζο. Είναι από την κληρονομία του, από τη λαχτάρα και τους κινδύνους που τράβηξε ό προπάππος του ως που να τα μαζέψη. Έτσι κ' εκείνος από τον ουρανό θα εύχαριστηθή και θα σας βοηθήση να ξεμπερδέψετε ωμορφα.

—'Υποσχόμεθα νὰ κάνωμε, ὅτι μᾶς εἶπες Ταρζάν καὶ δὲν θὰ σὲ ξεχάσουμε ποτέ. Ἀλλὰ πῶς θὰ φύγωμε;

—Μὴ σὰς νοιάζει ἐγὼ θὰ σὰς διευκολύνω.

Πράγματι τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ταρζάν ἐφόρτωσε τὸν Ταντόρ τὸν φίλο του ἐλέφαντα μὲ τὰ σακκούλια καὶ τὸν χρυσὸ Βούδδα τυλιγμένο σὲ πανιὰ γιὰ νὰ μὴ τὸ δοῦν οἱ ἄγριοι καὶ συνόδεψε τοὺς τρεῖς ξένους, μαζί μὲ τὴ Τζέϊν, πέρα ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς ζούγκλας.

Ο Μ Α Δ Ε Σ

"ΦΙΛΩΝ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ,"

Δύνανται νὰ σχηματίσουν διάφοροι φίλοι μεταξὺ τους, ἢ διάφοροι ἀναγνώσται μᾶς κατὰ συνοικίαις ἢ χωριά.

Ἄμα σχηματισθῇ μία ὁμάς ἀπὸ 5 τοῦλάχιστον ἀναγνώστες νὰ μᾶς γράψετε τὰ ὀνόματα ἐκείνων πού συμμετέχουν.

Οἱ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ἀναλαμβάνουν ἕνα ἀγῶνα ὑπὲρ τοῦ Τ α ρ ζ ἄ ν. Ὁ ΤΑΡΖΑΝ ἔχει γελοιοποιηθεῖ μὲ ψεύτικα παραμύθια πού τοῦ φορτώνουν στὴ ράχι του καὶ εἰς βάρος του.

Οἱ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ γίνονται φανατικοὶ ἀναγνώσται τοῦ περιοδικοῦ τους, καὶ κάνουν τὴν προπαγάνδα καὶ σ' ἄλλους: ποίος εἶναι ὁ ἀληθινὸς ΤΑΡΖΑΝ.

Οἱ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ θὰ γνωρισθοῦν κατὰ ὁμάδας καὶ θὰ ὀργανώσουμε ἐκδρομὰς, ἐορτές, συγκεντρώσεις στίς ὁποῖες θὰ λάβουν μέρος.

Τέλος οἱ τακτικοὶ ἀναγνώσται μᾶς θὰ ἔχουν πολλὰ εὐεργετήματα πού θὰ τοὺς προσφέρει τὸ περιοδικό μας

"ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ,"

Σχηματίστε τις Ὅμάδες σας

— Καλὸ ταξίδι, καὶ ὅπως σὰς εἶπα.

— Σὺ ὑποσχόμεθα εἶπαν καὶ οἱ τρεῖς μαζί.

Ὅταν ἀπομακρύνθηκαν ἡ Τζέϊν ἔπιασε τὸν Ταρζάν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε:

— Εἶσαι ἀνώτερος ἀνθρώπος!

— Δὲν εἶμαι παρὰ μονάχα ἕνα ἀγρίμι τῆς Ζούγκλας καὶ τώρα πᾶμε νὰ παρηγορήσουμε τὸ φίλο μας τὸ Ρακουτουαρισούα.

Ὁ Ρακουτουαρισούα τοὺς ὑπεδέχθη στὸ χωριὸ του μὲ χάρες καὶ τοὺς ἀνήγγειλε, ὅτι τὸν ξανάθαψε τὸν χρυσὸ ἄνθρωπο. Ἀλλὰ ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη ὁ χρυσὸς ἄνθρωπος ὅταν βρῆκε πάλι τὴν ἡσυχία του στὸ τάφο τὸν ἐβρόήθησε ἀλλιώτικα.

**Ὁ Ρακουτουαρισούα ὑπεδέχθη τὸν Ταρζάν
καὶ τὴν Τζέιν μὲ χαρές.**

Ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Τζέιν ἦταν πολὺ εὐχαριστημένοι, βλέποντας ἔτσι χαρούμενον τὸν φίλον τους. Ἡ χαρὰ τοῦ ἦταν καὶ δική τους χαρὰ.

Ἦταν, βέβαια, περίεργοι νὰ μάθουν μὲ ποῖο τρόπο ὁ χρυσοῦς ἄνθρωπος βοήθησε τὸν Ρακουτουαρισούα κι' ἡ Τζέιν τὸν ρώτησε γελαστά :

— Πῶς σ' ἐβοήθησε, μὲ τί τρόπο ·

— Μὲ βοήθησε καὶ σκότωσα τέσσερις λεοπαρδάλεις καὶ μὲ τὸ δέρμα τους ἀγόρασα τὴν πρώτη κόρη τοῦ Ἀρχηγοῦ Καλαχάνα.

» Καλῶς ἦρθατε, λοιπόν, καὶ καθήστε στοὺς γάμους μου.

ΤΕΛΟΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΤΕΥΧΟΣ

Μιὰ νέα συγκλονιστικὴ περιπέτεια.

Ο ΤΑΡΖΑΝ

ΕΚΠΕΜΠΕΙ ΣΗΜΑ ΚΙΝΔΥΝΟΥ

ΕΝΑΣ ΚΑΡΧΑΡΙΑΣ ΜΕ ΔΥΟ ΚΕΦΑΛΙΑ ΚΑΙ ΔΥΟ ΟΥΡΕΣ

Ἀγγέλεται συχνά ἡ σύλληψις διαφόρων περιέργων ψαριῶν, ἀληθινῶν τεράτων τῆς φύσεως, πρὸ πάντων δὲταν προέρχονται ἀπὸ τὰ βάθη τῶν ὠκεανῶν.

Παραδοξώτερο ὅμως εὕρημα ἀπὸ τὸν καρχαρίσ, ποὺ ψάρεψε αὐτὸς τις μέρες ὁ πλοίαρχος Κρίστιαν Ἀξελσων, στὸν κόλπο τοῦ Ση—μπράϊτ, στὴ Νέα Ὑερσέη τῆς Ἀμερικῆς, δὲν ἔχει γίνει ὡς τώρα. Τὸ θαλάσσιο αὐτὸ θηρίο ἔχει δύο τεράστια κεφάλια καὶ δύο οὐρές!

Τὸν ἔπιασαν ζωντανὸ καὶ ἐλήφθησαν ὅλα τὰ μέτρα ὥστε ὁ «σημειωμένος» αὐτὸς καρχαρίσ νὰ φθάσῃ σῶος καὶ ἀκέραιος στὸ ἐνυδρεῖο τῆς Νέας Ὠόρκης γιὰ τὸ ὁποῖο προορίζεται.

Ὁ καρχαρίας αὐτὸς μὲ τὰ δύο στόματα, εἶναι ἐξαιρετικὰ ἀδηφάγος. Διάβολε. Ἀφοῦ ἔχει δύο στόματα γιὰ τὴν νὰ μὴν ἔχη καὶ δύο στομάχια! Ἐν τούτοις, δὲταν ὁ καρχαρίας ἐξετάσθη ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονας, βρεθῆκε μὲν μὲ δύο οἷσφάγους, ἀλλὰ οἱ οἰτοφάγοι αὐτοὶ κατέληγαν σ' ἓνα στοστόμαχι.

Ἡ ἀλίευσις τοῦ καρχαρία αὐτοῦ δὲν ὑπῆρξε ὑπόθεσις εὐκολῆς: «Ὅταν τὸ ἓνα τοῦ στόμα ἔπιασε τ' ἀγκίστρι μὲ τὸ

ὁποῖο τὸν συνέλαβαν, ὁ πλοίαρχος διεπίστωσε κατὰπληκτος ὅτι ὑπῆρχε καὶ ἓνα δευτέρο στόμα, ἐλεῦθερο αὐτὸ καὶ ἔτοιμο νὰ... χάψῃ τὸ χέρι ποὺ θὰ τολμοῦσε νὰ τὸν πιάσῃ καὶ νὰ τὸν σῶρῃ ἐπάνω.

Εἶχε μάλιστα ἀποπειραθῇ καὶ ἓνας νεαρὸς Μοῦστος δὲν γλύτωσε τὸ χέρι του παρὰ μόνον χάρις στὴν ἐξαιρετικὴ οὐβελτάδα του,

Ὅταν τὸ κῆτος ἀνεβάστηκε στὸ κατὰστρώμα χρειάστηκε νὰ τοῦ δώσουν νὰ δαγκάσῃ ἓνα δευτέρο ἀγκίστρι ἐφωδιασμένο μ' ἓνα κομμάτι κρέας καὶ ἔτσι τὸν καθουχάσαν,

Λεπτομέρεια ἀξιοσημείωτη, τὴν ὥρα ποὺ ψάρευαν τὸν τρομερὸ δικέφαλο καρχαρία, στὴ θάλασσα καὶ σὲ μεγάλη ἀκτὶνὰ δὲν ὑπῆρχε παρὰ μονάχα αὐτός. Μόλις ὅμως τὸν βούραν ἐπάνω τὸ πλοῖο, ἀμέσως ἡ θάλασσα γέμισε ἀπὸ καρχαρίας, φυσιολογικοὺς βέβαια, ἀλλὰ πάντως ἐξίσου τρομεροὺς. Τοὺς εἶχε τρέψει σὲ φυγὴ ὁ δικέφαλος συνάδελφός τους!

Στρατιωτικά

Ὁ λοχίας.— Ποιὸ ζωντόβολο σοῦ εἶπε βρέ, νὰ πετάξῃς ἐδῶ τὰ σκουπίδια;

Ὁ... Λοχαγός, κύρ λοχία..

Ὁ Ἀνθυπασι^{στὴ} στὸ φαντάρο ποὺ ζωγραφίζει στὸν τοῖχο τοῦ στρατῶνος σχέδια μ' ἓνα κάρβουνο.

—Βρὲ κοθόνι, ποιὸς σοῦπε νὰ ζωγραφίξῃς στὸν τοῖχο τὸν κ. Ἀνθυπ^{στὴ}λορχο καὶ ἄλλα διάφορα ζῶα.

ΟΤΙ ΔΕΝ ΞΕΡΕΤΕ ● ΠΡΕΠΕΙ ● ΝΑ ΤΟ ΜΑΘΕΤΕ

Ξέρετε ότι... το υγρότερο μέρος του κόσμου είναι η Ινδική πόλις Σέρρα Πούνζι: Το ύψος της βροχής που πέφτει κατά μέσον όρον εκεί κάθε χρόνο φθάνει τα 11 μ. 325 εκ. "Αν το νερό αυτό έμεινε στην πόλι, θα την σκέπαζε όλόκληρη! Στα 1861 όμως, έβρεξε 22 μ. 625 εκ.

Θα σας φανή άπίστευτο και όμως είναι αληθινό. 'Ο έλέφας φοβάται τρομερά... τον ποντικό. Οι σοφοί σπάσανε το κεφάλι τους να μάθουνε το γιατί και τέλος συμφώνησαν στο έξης: φαίνεται ότι ο ποντικός αφήνει μιá μυρωδιά δυσάρεστη για τον έλέφαντα που τον τρέπει σέ φυγή.

Εξακριβώθηκε ότι οι φώκιες είναι τρομερά μουσικόφιλοι. Μιά έξερευνητική άποστολή που είχε μαζί της ένα γραμμόφωνο. Μιά μέρα το κούρντισε και το άφησε να παίζει μόνο του. Σε λίγο το περικύκλωνε ένα κοπάδι φώκιες και άκουγε με άπόλαυσι.

Το μπιλλιάρδο θα φάνε στο τέλος όχι τους θιασώτας του, αλλά... τους έλέφαντες. 300.000 έλέφαντες έχουν θυσιασθή επί έναν αιώνα τώρα, για να κατασκευασθούν από τους χαυλιόδοντες τους 2 εκατ. μπίλλιες του μπιλλιάρδου.

Ξέρετε τί τρώνε το χρόνο οι κάτοικοι του Ζωολογικού κήπου του Λονδίνου; Άκουτε: 250.000 χλγρ. κρέας αλόγου, 50.000 χλγρ. φρέσκες ρέγγες και άλλα ψάρια, 13.000 χλγρ.... μπισκότα, 3.500 χλ. φυστίκια, 1.500 χλγρ. γαρίδες, 250 χλγρ. ..ξερές μύγες, 218.463 μπανάνες!

Η ΑΒΗΣΣΥΝΙΑ, ως κράτος, ανήκει ίσως στην ιστορία... 'Η περιπέτεια της άτυχης αυτής χώρας εκίνησε την γενική συμπάθεια, αλλά και τη γενική έπίσης περιέργεια, για τη ζωή της, τ'άφη και έθιμά της. Άπό τ'ά πιο άξιοπερίεργα είναι και η πολυγλωσσία της. 'Επίσημος γλώσσα, υπάρχει βέβαια, είναι ή άμαρική ή «άμαρινιά». 'Εν τούτοις στο τέως Κράτος του Νεγκούς, μιλοούνται και πολλές άλλες γλώσσες.

Οι Μαρσεγιέζοι φημίζονται για μεγάλοι ψεύτες. Σε μιά παρὰ, λοιπόν, ἐγὼ τὰ κοιτάζω νὰ σὲ μιά ταβέρνα ὁ Μάριος διηγῆται :

— Ἦμουν στὸ Γιοχάνεσμπουργκ κ' ἐπιθυμοῦσα ζωηρὰ νὰ γράφω μέλος μιᾶς κυνηγετικῆς λέσχης, ὅπου εἶχα πολλοὺς φίλους. Ὁ κανονισμός δ' ἔμεινε ἀπαιτούσε κάθε υποψήφιος νᾶχη σκοτώσει τὸ ὑλάχιστον ἓνα λιοντάρι. Ἐκινῶ, λοιπόν, μ' ἓνα νέγρο φορτωμένο τουφέκια καὶ τὸ βράδυ φυλάω καραὸν μαζί του, κοντὰ σὲ μιά πηγή, ὅπου ἓνα λιοντάρι συνήθιζε νὰ σβύνῃ τὴ δίψα του.

» Μισὴ ὥρα πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ἀκούω ἓνα θόρυβο σπασμένων κλαδιῶν κ' ἀπάνω ἀπὸ ἓνα θάμνο, βλέπω ἓνα κεφάλι λιονταριοῦ. Μᾶς εἶχε μυριστῇ καὶ κύτταξε πρὸς τὸ μέρος μας. Τὸ σημαδεύω καὶ πυροβολῶ. Τὸ κεφάλι χάνεται πίσω ἀπὸ ἓνα θάμνο, σὲ λίγο ὁμως ξαναφαίνεται.

» Πυροβολῶ γιὰ δευτέρη φορά : τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα. Τὸ ζῶον, τρομαγμένο, κρύβει τὸ κεφάλι του κ' ὕστερα τὸ ἀνορθώνει ξανά. Μένω ψυχραιμώτατος : εἶχα δεκαεξὶ σφαῖρες στὰ διάφορά μου τουφέκια. Τρίτος πυροβολισμός : τὸ ἴδιο βιολί ! Τέταρτος πυροβολισμός : τὰ ἴδια. Ἐκνευρίζομαι, πυροβολῶ ἄστοχα, κ' ὕστερα ἀπὸ τὸν δέκατο πέμπτο πυροβολισμό, βλέπω τὸ ζῶον νὰ ὀρθῶνῃ καὶ πάλι τὸ κεφάλι του.

» Ἀνασαίνω βαθεῖα, σημαδεύω μὲ προσοχὴ καὶ μπᾶμ ! Τὸ θηρίο σφριάζεται... Περνᾷ ἓνα δευτερόλεπτο, πέντε, δέκα δὲν ξαναφαίνεται. Περιμένω λίγο κ' ὕστερα ὀρθῶ καὶ τί βλέπω !

— Τὸ λιοντάρι ! λένε ὅλοι.

— Δεκάξη λεοντάρια φίλοι μου. Καὶ καθ' ἓνα μὲ μιά σφαῖρα στὸ μάτι...

— Ἀκούσατε, λέει ὁ Ὀλίβ, νὰ σᾶς διηγῶ μ' ἃ δική μου κυνηγετικὴ περιπέτεια στὶς Ἰνδίες...

» Εἶχα πάει νὰ κυνηγήσω τίγρεις, ὅταν περνώντας νύχτα ἀπὸ ἓνα χωριὸ χωμένο στὴ Ζούγκλα, μὲ σιαματὰ ἑνὸς Ἰθαγενῆς :

— Σαχίμπ, μιὰ ἀρχοῦδα !

» Καὶ μοῦ δείχνει ἀνάμεσα στὰ κλαδιά, κάτι ποὺ κουνιόταν.

» Σημαδεύω ἀμέσως καὶ πυροβολῶ. Ἐνας ὄγκος σφριάζεται κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο. Καὶ τί βλέπω νομίζετε; Εἶχα σκοτώσει μιὰ γυναικα τὴν ὥρα ποὺ ἔκοβε φρούτα. Ἐνας ἄλλος γέρο-Ἰνδιάνος ἀρχίζει τίς βλαστήμιες. Ἐρχονται Ἰθαγενεῖς πόλισμαν καὶ μὲ ἀναγκάζουν νὰ ἀποζημιώσω τὸν οἰκογένεια μ' ἓνα μεγάλο ποσόν : 5 σελλίνια, παρακαλῶ !

» Κ' ἐπὶ πολλὰς ἐβδόμαδες δὲν μποροῦσα νὰ διασχίσω ἓνα χωριὸ χωρὶς νὰ δῶ δυο-τρὲς Ἰθαγενεῖς νὰ ὀρמוῦν, φωνάζοντας :

— Σαχίμπ, σαχίμπ, ἀρχοῦδα ἀπάνω στὸ δέντρο !

» Περιττὸν νὰ σᾶς πῶ πῶς εἶχαν ἀνεβάσει προηγουμένως ὅλες τίς πεθερές τους !

● Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ ●

Ἀγαπητοί μας φίλοι,

Ὅπως βλέπετε, ἀντὶ ἐνός, ἐδώσαμε δύο ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ, ἐδώσαμε ἐπίσης δύο δελτία διαρκείας ἀνευ φόρου, καὶ γιὰ δύο ἄτομα τὸ καθένα γιὰ τὸν κίνηματογράφο «ΣΤΑΡ», ἐδώσαμε μὲ μπάλλα ποδοσφαίρου «ΡΑΜΠΛΕ» μία ἀπὸ τὶς καλύτερες μάρκες, ἐδώσαμε κ' ἓνα εἰσιτήριο διαρκείας ἀνευ φόρου ἐπίσης γιὰ τὸν Κ)φο ΣΙΝΕΑΚ καὶ ἄλλα πολλὰ δῶρα.

Προκηρῦξαμε νέους διαγωνισμοὺς καὶ πρέπει νὰ λάβετε ὅλοι μέρος, αὐτὴ τῇ φορᾷ. Τὰ βραβεῖα μας εἶναι καὶ πάλιν πολύτιμα καὶ θὰ τὰ ἀναγγεῖλωμε στὸ προσεχές.

Δὲν προφταίνομαι ἐδῶ νὰ δημοσιεύσωμε τὰ ὀνόματα ἐκείνων πού ἐκληρώθησαν τὸ Σάββατο 27)1)51 καὶ πῆραν τὰ βραβεῖα. Θὰ τὰ δημοσιεύσωμε στὸ προσεχές.

Καὶ τώρα ἀπαντοῦμε στὰ γράμματά σας:

Ἀθ. Βαρβώτην, Παν. Μπρέγιαννην, Δ. Γαῖτάνην, Σπ. Μουρμούρη, Ι. Μοσχίδην, Αν. Ἀνδρουλιδάκη, Π. Καλαφούτην, Ι. Μανιατάκον, Σ. Μαρκογιαννάκιν, Ι. Λάξον, Δ. Κιουγιουμτζίδην, Χ. Κουτσαμητέλην, Β. Στεργιούλην, Ἑμμ. Σαρίδην, Στ. Ἀλμπούραν, Ν. Παπᾶν, Οὐρανία Ἀλμπούραν, Ἀνδ. Παπᾶν: Δυστυχῶς αἱ λύσεις σας ἐλήφθησαν πάρα πολὺ ἄργά.

Ὅσοι στέλνουν γράμματα ἢ λύσεις νὰ γράφουν τὸ ὄνομα καὶ τῇ διεύθυνσί τους καθαρά.

Κ α λ α φ ο ὕ τ η ν: Τεῦχος 7ον ἀπεστάλι. Ν. Τ ζ ε ν - τ ζ ῆ ν: Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ εὐγενικά σας λόγια. Ἄν μπορεῖτε ἰδρῦσατε ὁμάδα Φίλων τῆς Ζούγκλας. Π. Ζ ο ὕ ρ ο ν: Τεῦχος ἀπεστάλη ἐγκαίρως. Πα ν. Ν ι κ ο λ ᾶ κ ο ν: Ἐξαντλοῦνται γρήγορα. Θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ γυρέψετε ἀπὸ ἄλλο περίπτερο. Ν ι κ Ἀ λ α γ ε ω ρ γ ί ο υ: Ὅλα θὰ διορθωθοῦν. Ἄν λείπουν ἀπὸ τὸν Πράκτορά σας φύλλα νὰ τὸν βάλετε νὰ ζητήσῃ περισσότερα. Ν ι κ. Κ. Β α σ ι λ ὅ π ο υ λ ο ν: Νὰ ἰδρῦσατε καὶ σεῖς ὁμάδα τῆς Ζούγκλας. Τ η λ. Π α π α γ γ ῆ λ ο υ. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ εὐγενικά σας λόγια. Μ α ρ ῖ ν ο ν Κ ο ῖ λ α ρ ᾶ ν: Δυστυχῶς γράφουν ὅτι τοὺς κατέβη. Γράφουν λαραμύθια. Αὐτὰ νὰ τὰ λέτε καὶ στοὺς φίλους σας. Σ τ υ λ.

Τ σ α τ ά λ η ν : Νά λάβετε μέρος στους νέους διαγωνισμούς. Κάθε λύσι σέ ιδιαίτερο χαρτάκι μέ τό δελτίο του. Μπορείτε νά στέλνετε τέσσαρες-τέσσαρες λύσεις, άλλα πάντοτε ἐγκαίρως. Νά φτιάσετε ομάδα φίλων Ζούγκλας. Κ. Α ρ β ά ν ί τ η ν : Εὐχαριστοῦμε γιά τὰ εὐγενικά σας λόγια. Νά ιδρύσετε ομάδα φίλων Ζούγκλας. Ι. Λ ά ξ ο ν : Εὐχαριστοῦμε γιά τίς εὐχές. Συνενηνοθηῖτε μέ τοὺς ἄλλους φίλους σας νά κάνετε ομάδα Φίλων τῆς Ζούγκλας. Κ. Π α π α γ ε ω ρ γ ί ο υ : Πρῶτον τεῦχος ἀπεστάλη. Εὐχαριστοῦμε γιά τὰ εὐγενικά σας λόγια. Δ. Μ α ν ι á τ η ν : Εὐχαριστοῦμε γιά τὰ εὐγενικά σας λόγια. Νά ιδρύσετε τὴν ομάδα σας. Α θ. Β α ρ β á τ - σ η ν : Ἑλάβαμε. Εὐχαριστοῦμε γιά τὰ εὐγενικά σας λόγια. Θ á λ ε í α Ρ ο - ζ á κ η : Ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, Γερανίου 45. Εὐχαριστοῦμε γιά τὰς εὐχές. Ε ὕ á γ γ. Τ á ν τ σ η ν : Ἡ Ἐπιτροπὴ τῶν διαγωνισμῶν θὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τῆς τὸ σωστὸ ὄνομα. Δ η μ. Σ κ λ ή ν η ν : Δὲν γίνεται αὐτό. Μέχρις οὗτο κυκλοφορήσῃ στὴν Ἐπαρχία τὸ 8ο ἔχετε ὅλο τὸν καιρὸ. Θά γίνῃ ἓνας τόμος μέ τὰ πρῶτα 6 καὶ ἔπειτα ἄλλος μέ ἄλλα 6 γιά τὰ μικρά. Δ. Μ á ξ η ν : Ἐλήφθησαν. Α. Κ α ρ α ν á σ ο ν : Ἐλήφθησαν. 1ον τεῦχος ἀπεστάλη. Ν. Β ο υ ρ ν í κ α ν, ἐλήφθησαν. Α ν ν α Ψ α ρ á κ η. Εὐχαριστοῦμεν γιά τίς εὐχές σας. Περιμένουμε κι' ἀπὸ τὰ κορίτσια κάποια κίνησι. Σ τ ε φ. Κ α - λ á γ γ η ν. Νά εἰσθε βέβαιος ὅτι ὅσες λύσεις ἐλάβαμε πρε- δόθησαν στὴν Ἐπιτροπὴ γιά τὴν τελικὴ κρίσι. Γ. Π α ρ θ ε - ν í ο υ. Εὐχαριστοῦμε γιά τὰ εὐγενικά σας λόγια. Ν ι κ ο λ. Κ ο κ ω ν η ν. Νά περάσετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας 6 - 7 μ.μ. Τὸ περιοδικό μας θὰ χάριση καὶ μιὰ μπάλλα ποδοσφαίρου σὺς ομάδες φίλων τῆς Ζούγκλας.

ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ
— ΤΕΥΧΟΣ —

Ὁ Θρυλλικὸς Ἕλληνας ἦρως
ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΣ
κάθε Ἑβδομάδα σὲ μιὰ καινούργια
αὐτοτελῇ συγκλονιστικὴ περιπέτεια

ΟΜΑΔΕΣ ΦΙΛΩΝ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κάστρο

Εύσ. Ζούρος, Π. Ζούρος, 'Αντ. Ψηκίδης, Νικ. Πλαγουδάκης, Ζέπος 'Αρτανιάν, Γρηγ. Ψάφας, "Αγγ. Μαχαίρας.

Πτολεμαΐς

'Αθ. Γκέσσας, Κ. Σόλιος, Παν. Καραμποτσакίδης, 'Αθ. Αύλογιάρης, Σ. Σαββαΐδης, Νικ. Τζίμας, Θ. Καρυπίδης, Χρ. Βαβούρης, Κ. Κεραμάρης, Ν. Μπαρμπασταύρος.

Περιστέρι.

Κ. Τσιαμπᾶς, Θ. Παυλόπουλος, Νικ. Μπότσαρης, Στ. Ζωγράφου, Γ. Τσιαμπᾶς, Ι. Γκιολές, Νικ. Καλαμοβράκος, Νικ. Φανουριάκης, Εὐάγγ. Κουτσοχρίστος, Π. Τζώνης, Βασ. Καλαφατάκης, Μ. Τσιβγούλης, 'Ηλ. Τουρνόγλου, Κ. Κωβάνης, Χρ. Καρλεκίδης, Νικ. Σπυρόπουλος.

Γύθειον

Ι. Μανιατάκος, Π. Μουρνογιάννης, Ν. Πρεζεράκος, Δ. Κουμποῦρος, Γ. Τσιριγώτης, Β. Βουγιουκλάκης, Η. Στανριανάκος

Αὐτὸ δὲν τὸ εἶχε μάθει ἀκόμα !

—Μπορεῖ αὐτὸς ὁ ἐλέφας νὰ κάμῃ κανένα ἀστειό ; Ρώτησε ὁ ἐπισκέπτης τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου τὸν φύλακα τοῦ παχυδέρμου.

—Κάτι μπορεῖ νὰ κάμῃ, ἀπάντησε μυστηριωδῶς ὁ φύλακας. Τὸν ἔχουμε μάθει νὰ ρίχνῃ λεφτά μέσα στὸ κουτί ποῦ ναι τοποθετημένο στὸ ράφι ἐκεῖ πάνω. Δώστε του ἓνα εἰκοσὸδραχμο καὶ θὰ δῆτε.

Πράγματι τοῦ δίνει τὸ νόμισμα ὁ ἀφελὴς ἐπισκέπτης καὶ ὁ ἐλέφας τὸ ρίχνει μὲ ἐπιδειξιοτήτα μέσα στὸ ξύλινο κουτί.

—Μπράβο ! 'Ανεφώνησε ὁ ἐπισκέπτης. Τώρα νὰ δοῦμε καὶ πῶς θὰ τὸ πάρῃ ἀπὸ κεῖ μέσα.

—"Α ! Ἐκαμε ὁ φύλακας. Αὐτὸ δὲν τοῦ τὸ μάθαμε ἀκόμα.